hlasy

Z DOMOVA A MISIÍ

5

Hlasy z domova a misií
vydáva SVD Nitra
ročník šesťdesiaty štvrtý,
máj 2020 | 1,00 EUR

Obalka foto: Iria Chipelo Gagliano

ISSN 1337-4842

SVD

Lekcia

Text:
P. Michal Marhefka SVD
Foto:
P. Martin Štefanec SVD

Milí priatelia, ťažké skúšky, ktoré nám prichystal svet, veríme, že Boh Otec svojou láskou a všemohúcnosťou, ba i s našou dôverou v jeho milosť, obráti na veľké požehnanie. Začíname mesiac posvätený Nebeskej Matke, a to je výzva znovuobjaviť v sebe detské pocity nežnosti, dôvery a potreby objatia. Nehľadiac na strach a hrôzu, ktorou nás ohurovali posledné mesiace, po zažehnaní biedy môžeme v tichej prítomnosti Bohorodičky popremýšľať, čo sa to s nami dialo.

Hovoriť o Božom treste by bolo neúctivé vo vzťahu k samotnému Stvoriteľovi, ktorý nemá v úmysle ničiť, ale zachraňovať. Skôr je na mieste vhodné pospytovať si celospoločensky svedomie, prečo alebo skôr k čomu to malo a má všetko poslúžiť. Ekonomické pohnútky nechávame bokom, ich už aj tak mamonári riešia od začiatku. Duchovné plody, ktoré bolo možné od samého začiatku sledovať, sa hojne vylievali.

Na prvý pohľad sa mohlo zdať, že ide o nepochopenie medzi pastiermi a stádom. Nakoniec však vysvitla vzájomná úcta a skutočný hlad po sviatostiach v celej ich kráse a bohatstve, po liturgii a jej hĺbke, po sviatkoch a ich podstate. Konečne sme si mali možnosť uvedomiť, čo znamená spoločne sa modliť, byť s Kristom v Eucharistii a pod. Neľahká skúška napevno utvrdila v nás potrebu Chleba z neba.

Silná izolácia z jednej strany nás otvorila na potreby blížnych. Toľko obetavosti zo strany obyčajných ľudí, napr. susedov, sme už dávno nevideli. A nech sa tí hore hádali, vyhovárali či chválili, koľko chceli, dole sa veci hýbali na základe osobného záujmu o blížnych. Výsledkom bola celková zodpovednosť za život. Časom je dobré si uvedomiť, že skutočne všetci milujeme život a je nedôstojné človeka, a tým viac kresťana, znevažovať ako život starca, tak aj nenarodeného dieťaťa, i mladého energického človeka. Osobitne milujeme život tento časný, lebo si ani nevieme predstaviť, čo veľkolepé nás čaká po ňom. Hrôza z čísel zomrelých zobudila v nás súcit.

No nie všetko to vyzrieva hneď tu a teraz. Mnohé z čností, ktoré by mali vzrásť z podobnej skúsenosti, zostávajú len semienkami, ktoré neraz ani nepadli na úrodnú pôdu. Začali sme sa viac báť o seba, o svoj maličký svet. Možno by bolo vhodné tento strach premeniť na široký záujem o to, čo sa vo svete robí pre jeho dobro a zachovanie. Často sú nám ukradnutí ľudia z tretieho sveta, z krajín, ktoré si nevážime alebo ich otvorene nenávidíme. A pritom tam sa našli ľudia pohotoví pomôcť. Možno tiež hľadajú svoju výhodu, ale nie tá je na prvom mieste.

Hrdinstvo zaslúžené inde než v poli boja sme mohli tiež uvidieť v tisícoch pracovníkov medicínskych služieb, ale aj druhých profesií, bez ktorých by sme doma sedeli v strachu, chlade, hlade a podobných nepríjemných, ba chorobných stavoch. Konečne nám došlo, že skutočných hrdinov netreba hľadať vo filmoch, ale v obyčajnom živote a poctivej práci.

Spolu s túžbou po živote vyskakuje aj otázka smrti. Tej sme sa báli a bojíme najviac,

zabúdajúc, že aj ona je časťou života, pričom veľmi krátkou. V skutočnosti nestojí za osobitné zamyslenie, ak si uvedomíme, že ide iba o prechod. Pri tej všetkej hrôze bolo vhodné znovu si uvedomiť, že nežijeme pre tento svet, ale pre večnosť. Celá tá úzkosť, strach, panika, ochranné prostriedky nám vyfúkli z pamäte, že aj my predsa len raz zomrieme. Otázka ostáva len v čase. Pripravení máme byť vždy.

Okrem všetkej chvály treba vytknúť, že pre svoju bezpečnosť sme ochotní obetovať všetko - majetok, bratov, sestry, Cirkev, Boha a dokonca aj vlastný rozum. Sláva Bohu, že nešlo o všeobecný jav, ale predsa. Vidíme, že vo svojej viere máme ešte kam rásť. A to nielen vo viere v Boha, ale aj v blížneho. Celý čas mi vo všetkých duchovných prejavoch na záchranu pred skazou chýbal zjavný moment, na ktorý ma upozornila jedna rehoľná sestra. Všetci sme sa modlili o odvrátenie pandémie, a bolo treba v prvom rade o obrátenie. Bez neho sme ešte stále nevyhrali. Kým sa spoločne neobrátime jeden k druhému v úcte a spoločne k Bohu v pokore, máme pred sebou ešte nejednu skúšku a kríž.

Milí čitatelia, keď si s nábožnosťou uctievame Pannu Máriu, zverme jej do náručia svoje životy. Nech nás ona naučí viac počúvať a ochotne plniť Božiu vôľu, menej myslieť na svoje úzkoprsé záujmy a predovšetkým nebáť sa. Veď ak je Boh s nami, teda my s Ním, kto je proti nám?

Obsah

4 | Sila napojenia
6 | Fatima a jej význam pre nás
8 | Udalosti
10 | Našu dušu napadol vírus
13 | Seminaristi SVD z Vietnamu na Slovensku
16 | Vlakom na východ
18 | 70 rokov od barbarskej noci

20 | Prvá Cirkev v Antiochii
22 | Dobre sa oblečte, už sa nevrátite!
23 | Knižná ponuka
24 | Aj my sme chceli zomrieť za Krista
25 | Koronavírus učí, že človek nie je všemohúci

Hlasy z domova a misií vydáva:

Spoločnosť Božieho Slova,
Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra
Šéfredaktor: P. Martin Štefanec SVD;
Redaktori: P. Ján Halama SVD, P. Peter Kubík SVD, P. Martin Madassery SVD; P. Tomáš Gerboc SVD;
Jazyková úprava: Zuzana Fyodorovová;
Grafická úprava: Juraj Vontorčík;
Vytlačili: Polygrafia Gutenberg, s.r.o., Banská Bystrica;
Objedn. zasielajte na adresu red.: **„Časopisy“**,
Spoločnosť Božieho Slova, Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra; Tel.: 037/ 776 94 29,
ISSN 1337-4842, EV 3324/09
Periodicita vydávania: mesačník
IČO vydavateľa: IČO 00 586 757
Webová stránka: **www.verbisti.sk,** e-mail: **hlasy@svd.sk**

Milí misijní priatelia!

Hoci prežívame krízu s koronavírusom, máme tu mesiac máj, ktorý je považovaný za najkrajší v roku. Možno viac ako inokedy sa dokážeme v rodine rozprávať, tráviť čas spolu, vyjsť si do prírody a obdivovať krásu Boha, ktorá sa odráža vo stvorení. Krása prebúdzajúcej sa prírody nás očarúva, ospevujú ju spisovatelia i básnici.

Cirkev zasvätila tento mesiac Matke Božej. Darca prírodnej krásy nás však obdaroval aj krásou vnútornou, prameniacou z lásky s ohľadom na druhého, a tá by mala vyžarovať zvnútra každého a zasahovať aj naše okolie.

Mesiac máj je iba jeden v roku, i keď každý iný z mesiacov má svoje čaro. Krása, ktorá je v nás, sa však neviaže iba na toto májové obdobie. Tú máme možnosť preukazovať stále, po celý rok. Ide o drobné prejavy porozumenia a vďačnosti medzi generáciami, tešenie sa z maličkostí a úspechov nielen svojich, ale aj z úspechov svojich blížnych bratov a sestier.

Nech nás privedie krása májovej prírody k účinnému zamysleniu, k revízii našich vzťahov nielen vo svojich rodinách alebo spoločenstvách, kde žijeme. Nech sa naše vzťahy podobajú kráse, ktorú do nášho vnútra vštepil sám Stvoriteľ.

Kiež nás naša spoločná Matka – Panna Mária obdarí týmito darmi, o ktoré prosíme. Dôverujme Božej Matke, že nám pomôže prekonať krízu týchto dní.

Páter Martin Štefanec SVD
šéfredaktor

DÔLEŽITÉ OZNAMY

Sv. omšu za odberateľov Hlasov
odslúžim 1.mája, za horliteľov 2. mája 2020
Šéfredaktor

▲ Argentínsky misionár v Mozambiku neopustí ľudí, ak by dorazil koronavírus

Afrika je posledným svetadielom, ktorý koronavírus zasiahol, ale o to ničivejšiu stopu tu môže zanechať. „Ak sa koronavírus rozšíri v Mozambiku, bude to skutočná katastrofa. Minulý týždeň boli zaznamenané tri prípady nákazy, ktoré pochádzali z Juhoafrickej republiky," povedal pre denník L´Osservatore Romano miestny misionár Juan Gabriel Arias. Tento argentínsky kňaz pôsobí v lokalite Mangunde, ktorá je vzdialená 240 km od hlavného mesta Maputo. „Mozambik má už dnes vysoké počty chorých na AIDS, maláriu a tuberkulózu. Na tisíc obyvateľov nepripadá ani jeden lekár. Tečúca voda je luxus. Vybavenie nemocníc je nedostatočné," vysvetľuje misionár. Ako dodáva, jeho misia svätého Benedikta má pritom veľké šťastie, pretože najbližšia provinčná nemocnica je vzdialená len 40 kilometrov a nedávno v nej bolo otvorené nové dvanásťlôžkové oddelenie intenzívnej starostlivosti na dva milióny obyvateľov. Z iných dedín sa do nemocníc, ktoré aj tak nie sú vybavené ventilátormi ani kyslíkom, dochádza až 700-800 km. Voda, ako jeden z najdôležitejších prvkov v boji s koronavírusom, je v Afrike vzácny tovar. Páter Arias aspoň pri jedinej obecnej studni, ktorá by sa mohla zmeniť na ohnisko nákazy, postavil vedro s dezinfekciou na umývanie rúk pred čerpaním vody. Na otázku, či preruší pastoračnú službu, rozhodne odpovedá: „Nikdy! Ak sem epidémia dorazí, musím stáť pri svojich ľuďoch, udeľovať im sviatosť pomazania chorých a rozlúčiť sa s nimi na pohrebe. Keď mám pri tom zomrieť, nech sa tak stane. Čo je lepšie, ako položiť život v kňazskej službe?" •

▪ Svätý Otec František povzbudil mladých účastníkov virtuálnej púte

"Dúfal som, že vás uvidíme v Ríme," oslovil milánsky arcibiskup Mario Delpini tisíce mladých, ktorí sa mali zúčastniť na každoročnej mládežníckej púti ambrosiánskej diecézy. "No nie je to možné, a preto vás vyzývam, aby ste cestovali aspoň virtuálne a pripojili sa k sledovaniu pápežskej audiencie," dodal arcibiskup vo videoposolstve. Dospievajúci Lombarďania nielen počúvli, ale dokonca, zasypali špeciálnu schránku správami určenými pre pápeža až do tej miery, že ich ten v závere katechézy adresne citoval: "Drahí mladí ľudia, i keď je vaša púť iba virtuálna, ako by som vnímal vašu hlučnosť a radostnú prítomnosť, ktoré majú konkrétne podoby vo vašich písomných odkazoch. Napísali ste ich veľa a sú krásne," ukázal pápež listy papierov. "Nestrácajte nádej v Ježiša, verného priateľa, ktorý napĺňa náš život šťastím, a to i v ťažkých chvíľach," povzbudil mladých ľudí. Z viacerých správ cítiť bolesť nad stratou blízkych, ale tiež nevšednú zrelosť. •

▲ Kostoly v Brazílii sa v prípade potreby zmenia na poľné nemocnice

Brazília 6. apríla (RV CZ) Najväčšia latinskoamerická krajina očakáva vyvrcholenie pandémie koronavírusu tento mesiac. Miestna cirkev preto zmobilizovala svoje sily na podporu štátneho zdravotníckeho systému. Arcidiecéza Campinas stavia v spolupráci s klinikou miestnej katolíckej univerzity poľnú nemocnicu. Určená bude pre tých, ktorí majú podozrenie na nákazu Covid 19. "Naším zámerom je poskytovať tiež adekvátnu prípravu pre dobrovoľníkov, ktorí sa angažujú v pomoci," hovorí generálny vikár z Campinas José Eduard Meschiatti.

Arcibiskup z Belo Horizonte Walmor Oliverira de Azevedo (súčasný predseda Brazílskej biskupskej konferencie) dokonca mestským autoritám navrhol premenu niektorých kostolov na poľné nemocnice a centrá pre starých, chorých a chudobných.

Na stránkach arcidiecézy zdôraznil arcibiskup význam solidarity počas zdravotníckej krízy a poďakoval všetkým, ktorí sa zúčastňujú na pomoci. •

▲ Najstarší český františkán Benedikt Holota (97) má nový YouTube kanál

Český františkán brat Benedikt Holota, ktorý je najstarším rehoľníkom v ich provincii, má nový YouTube kanál. Na svojej stránke o tom informovali českí františkáni. Brat Benedikt má 97 rokov a v tomto ozaj úctyhodnom a vysokom veku začal vlogovať. Zatiaľ má na svojom kanáli zverejnené dva vlogy. V prvom vlogu hovorí, aby sme sa v úzkostiach obracali tam, kde je stabilita, aj o tom, čo mu pomáha prekonávať strach a ako dosiahnuť hlboké šťastie. V tom druhom sa brat Benedikt zamýšľa nad životom. •

▲ Loretskú Madonu vzýva celé Taliansko modlitbami v priamom prenose

Pápežský delegát pre Baziliku Svätého domu v talianskom Lorete Mons. Fabio Dal Cin pozval k spojeniu sa v modlitbe k Loretskej Panne Márii, ktoré povedie v najbližších dňoch. „Toto je miesto Máriinho „áno" Bohu, a toto „áno" nahlas vyslovujeme aj my v tejto ťažkej a sužujúcej chvíli," vyjadril sa arcibiskup pre Vatican News. Vo Veľkom týždni chcel takto posilniť spojenie veriacich v modlitbe: „Svätý dom v Lorete volá vzývať Máriu, aby sme nestratili nádej v Boha života. Urobíme tak každý deň o 12.00 modlitbou Anjel Pána a ružencom cez Vatican News a každý večer o 21.00 prednesom ruženca a špeciálnej modlitby k Loretskej Madone za oslobodenie od zla a pandémie". •

Sila napojenia

Text: P. Milan Bubák SVD
Foto: Biegun Wschodni

„Pýtam sa priateľa, ktorý vie veľa o farmách, farmároch a farmárčení," hovorí istá známa, „koľko asi plota potrebuje taký farmár na to, aby mu kravy počas pasenia neutiekli?"

On na to: „To záleží od farmára."

„Ako to?" čudujem sa. „Ako to môže záležať od farmára, predsa kravy sú všade rovnaké."

„Sú farmári, ktorí strážia a zháňajú svoje kravy dohromady z helikoptéry. Takíto farmári potrebujú pevný, solídny, drevený plot, vysoký 2 metre. Máš však farmárov, ktorí idú von na pasienky medzi kravy a ktorí volajú svoje kravy po mene. Títo farmári potrebujú palicu a plot skladajúci sa z jedného drôtu, natiahnutého od kolíka ku kolíku, ktoré sú vzdialené od seba nejakých 10 metrov."

„Bola som prekvapená," hovorí moja známa, „môj východzí predpoklad bol, že kravy sú zvieratá, ktoré za každú cenu túžia ujsť, a že je preto potrebný silný plot, ktorý by im v tom zabránil. Avšak môj priateľ vychádzal z iného predpokladu: ak máme správneho farmára, potom kravy netúžia ujsť."

Pri počúvaní tohto príbehu som si s hrôzou uvedomil, že aj vo formácii ľudí vychádzame často z podobného predpokladu: napríklad v škole, v duchovnej formácii, v rodine alebo pri rôznych podobných aktivitách, kde máme napríklad zodpovednosť za mládež (tábory, sústredenia a pod.). Vo všetkých týchto kontextoch je možné pristupovať k ľuďom z pozície dvoch rôznych východzích bodov: (1.) Prvým je, že predtým, než sa s týmito ľuďmi stretnem, začnem ich pokladať za bandu zlomyseľníkov, ktorých jediným cieľom je vytočiť ma alebo hľadať nejaké únikové a skryté chodníčky, ktorými by mohli realizovať svoje zlomyseľné úmysly. (2.) Druhým východzím bodom môže byť presvedčenie, že mám pred sebou skupinu síce nedokonalých, ale predsa po dobre túžiacich ľudí a mojím cieľom by malo byť týmto ľuďom v ich snahe o rozvoj dobra v sebe asistovať. Niekedy sa síce prejaví v nich aj nejaké to zlo či zlomyseľnosť (čo by som tiež nemal prehliadnuť), ale vo väčšine prípadov to budú ľudia, ktorí predovšetkým sami chcú rásť.

Je jasné, že pri každom z týchto predpokladov bude môj prístup k ľuďom, ktorí sú mi zverení, iný. V prvom prípade budem podozrievavý, nedôverčivý, budem sa snažiť mať veci pevne pod kontrolou a bez môjho vedomia, preverovania či súhlasu neprejde nič. V druhom prípade budem pristupovať k ľuďom s dôverou a otvorenosťou – hoci nie naivne (t.j. budem sa vyhýbať presvedčeniu, že nemajú chyby a občas aj zlé túžby, čo bude tiež potrebovať občasnú pozornosť a niekedy aj konfrontáciu) – a čo je najdôležitejšie, aby som si vytvoril s nimi životodarný vzťah.

... tragédiou človeka je to, že všade tam, kde sa životodarné napojenia narušia alebo rozbijú, ľudia začnú budovať seba samých okolo kontroly a ovládania.

Ani tu, podobne ako v predchádzajúcom príbehu, sa teda nejedná o moc farmára nad stádom. Čo tu je v hre, je moc medzi farmárom a stádom, to je moc napojenia jedného na druhého.

Ľudia, ktorí sa v evanjeliách pýtali Ježiša, či on je už tým očakávaným Mesiášom, sa dopúšťali podobného omylu, akého sa dopustila moja známa. Títo ľudia si mysleli, že keď príde Mesiáš, v jeho osobe príde na scénu mocná autorita, a táto autorita, Mesiáš, bude túto svoju moc ohlasovať všade naokolo, a tak bude zhromažďovať okolo seba ľudí, nad ktorými bude vládnuť.

Ježiš však hovorí o inej forme mesiášskej moci: „Moje ovce počúvajú na môj hlas; ja ich poznám a ony idú za mnou. Dávam im večný život." Ježišova autorita, jeho moc sa nachádza medzi ním a jeho ovcami vo zväzku, ktorý dáva život. Je to autorita, ktorú je možné spoznať len vo vzťahu. „Ony počúvajú. Ja ich poznám. Ony nasledujú. Ja im dávam." V tomto pohybe „od neho k nim a od nich

k nemu", v pohybe „volania a odpovede", sa nachádza zjavenie toho, kým vlastne Ježiš je.

Každý z nás iste vo svojom živote zažil silu napojenia, silu empatie. Často ju však berieme tak samozrejme, že sa nad ňou už ani nepozastavujeme. Lenže ona tu je a potrebuje, aby sme si ju všimli a neustále všímali, a to jednoducho preto, lebo bez nej sa nedá žiť. Vieme to, keď ju stratíme. Čo napríklad potrebuje také malé dieťa, aby žilo? Ak ho kŕmime, ak ho teplo obliekame a udržujeme v čistote, avšak ak sa naň nikto nikdy neusmeje a k nemu nikdy neprehovorí, toto dieťa určite zomrie. To, čo volá dieťa k životu, je životodarné spojenie s tým, ktorý si ho drží vo svojom náručí. Čo iné by tam mohlo byť väčšou silou, ako je práve táto životodarná sila? A táto sila, ktorá volá k životu, je určite väčšia, omnoho základnejšia a božskejšia ako sila, ktorú každý z nás tak ťažko produkujeme, aby sme ju uplatňovali jeden nad druhým a nad prírodou, aby sme iných prinútili k istému správaniu, aby sa tak veci pohli do nami chcenej činnosti.

Prečo sa však aj napriek tomu, že vieme, že sila k životu je najväčšia, uchyľujeme k núteniu? Prečo túto silu očakávame dokonca aj od Boha? Možno preto, že tragédiou človeka je to, že všade tam, kde sa životodarné napojenia narušia alebo rozbijú, ľudia začnú budovať seba samých okolo kontroly a ovládania. Dieťa v sirotinci napríklad tlčie svoju hlavu o múr, pretože je tým schopné kontrolovať (ovládať) svoje cítenie. Teenager sa stane závislým preto, lebo na drogy sa môže viac spoľahnúť ako na ľudí. Krajina stratí svoju vieru v demokratický proces a hľadá nejakého „silného muža", nejakého vodcu. A potom niekedy môže byť už príliš neskoro na to, aby nás empatia pozvala naspäť k životu. Tento silný muž si vybuduje takú armádu a mocenský aparát, že bude treba proti nim bojovať. Závislý mladík nemusí byť už ani trocha prístupný. Zanedbané dieťa si môže rozvinúť takú osobnosť, v ktorej v úplnom centre bude prebývať chaos. 12-ročný chlapec zavraždí bezbrannú starú paniu a neprejaví za to ani najmenšie znaky ľútosti. Možnože, ak by si niekto zobral toto dieťa do svojho domu a daroval mu roky sústredenej pozornosti a empatie, akú potrebujú malé deti, snáď by sa z neho mohol vyvinúť človek, ktorý by bol schopný lásky. (Prípad z knihy Dýka a kríž od Davida Wilkersona s narkomanom a gangstrom, ktorému zveril zberanie peňazí na ich projekt, hoci mal možnosť kedykoľvek s týmito peniazmi ujsť. Táto dôvera ho potom transformovala). Kto to však urobí pre všetkých delikventov, pre všetky sebadeštruktívne deti a pre všetkých rodičov, ktorí sú násilní voči svojim deťom, pre všetkých mučiteľov, poslov smrti a genocídnych diktátorov na celom svete? Moc stojaca medzi prepadne; čo potom hľadáme, je moc nad, aby sme ovládali a kontrolovali svoju vlastnú bludnú vôľu, svoje chcenie kontrolovať.

Veľkonočné posolstvo je jediné, ktoré je schopné priniesť do problému nádej, vedúcu k úspešnému koncu. Ku koncu, ktorý je naznačený v knihe Zjavenia. Baránok, ktorý bol zabitý, bude ich Pastierom. Autorita tohto Pastiera spočíva v jeho spojení s najmenej mocnými, s tými, ktorých životy boli zničené mučením alebo zneužitím. Toto spojenie je silnejšie ako samotná smrť, pretože ten istý, kto povolal Ježiša k tomu, aby sa stal naším Baránkom, ho potom aj povýšil k tomu, aby sa stal naším Pastierom. Boh vošiel do nového živého spojenia so zabitým Ježišom a medzi ním a jeho nasledovníkmi vytvoril nový vzťah. Presne v tomto spočíva nádej Veľkej noci: tam, kde zlo zničilo akúkoľvek možnosť pre vzťah, Boh môže vytvoriť nové zväzky života. To, čo nás zachraňuje, nie je moc Boha nad nami; je to moc tvorivého napojenia, ktoré Boh vytvára s nami vo chvíli, keď »»

sme najbezmocnejšími. Medzi Bohom a mnou sa nachádzajú živé vody.

V Nedeľu Dobrého pastiera sa nesústreďujeme len na Ježiša, ako na Dobrého pastiera, ale aj na kňazov, ktorých tradične pokladáme za reprezentantov Ježiša Dobrého pastiera. Je však jasné, že vo svetle povedaného nie všetci sa správame tak ako Ježiš. Vo svojej práci dosť často uplatňujeme namiesto životodarného vzťahu nútenie, kontrolu a moc „nad" ľuďmi. Bohužiaľ, sú aj takí medzi nami. A dôsledok nám je dosť často až príliš silne viditeľný. Dnešný deň by nám mohol slúžiť aj ako príležitosť na ospravedlnenie sa za to, že sme sa takto – „neježišovsky" – z tých či oných dôvodov dosť často správali. Mnohí z nás si však čím ďalej, tým viac uvedomujeme, že jediná metóda, ktorú by sme mali voči ľuďom, ktorí za nami prídu, pretože túžia sa dostať bližšie k Bohu, uplatňovať, by mala byť metóda ponuky. Nie nútenia alebo sankcionovania. Ježiš ponúka život, vzťah a princípy, ktoré dávajú život. A Ježiš zároveň varuje pred správaním, ktoré prináša smrť. No či ľudia túto našu ponuku prijmú, je ich vec. Niekedy možno potrebujú sami skúsiť, čo to znamená ležať dolu tvárou v blate vlastnej nerozumnosti alebo hriešnosti, no Pán Boh zaplať aj za toto, ak to v konečnom dôsledku privedie človeka k rozumu. My kňazi si potrebujeme uvedomovať, že jediné, čo sa od nás žiada, nie je to, aby sme nútili ľudí, aby sa správali podľa Ježišových princípov, ale to, aby sme my sami verne ohlasovali a veru aj žili tieto princípy. A aby sme sa snažili s ľuďmi, ktorým slúžime, vytvoriť si životodarný vzťah. A zvyšok patrí Bohu.

To, kto je Ježiš, sme schopní objaviť len v rámci vzťahu. A tak poďme tam, kde nás Pastier volá, sem na toto miesto, kde nás chce nasýtiť. Toto je iba predchuť slávnosti, ktorá ešte len príde. Pri tom stole si Boh pri tebe kľakne, ako si kľakína matka k svojmu plačúcemu dieťaťu, a jemne poutiera tvoje slzy.

Inšpirované úvahou od Elaine J. Ramshaw (upravené a značne rozšírené).

Fatima
a jej význam pre nás

Text: Ladislav Štefanec
Foto: Archív SVD

Slovo „zázrak" a „zjavenie" sa dostáva do bežného slovníka a mnohí to vnímajú podobne ako správy o počasí – zajtra budeme počuť zasa niečo iné. A predsa je nutné zamyslieť sa, čo to fatimské posolstvo pre nás znamená. Nie je potrebné dopodrobna opisovať fatimské udalosti spred vyše 100 rokov – máme ich už akoby pred očami. O to viac s opatrnosťou spomíname odkaz Fatimy – fatimské posolstvo.

Závažnosť fatimských zjavení nám potvrdzuje i to, že mali svoju „predohru", keď sa deťom najprv niekoľkokrát zjavil anjel a naučil ich hlbokému vnútornému životu. Sestra Lucia, najstaršia z detí, nám postupne odovzdala v živých obrazoch tri časti fatimského tajomstva. Je to miesto na spytovanie svedomia celého ľudstva, ak sme vôbec schopní pochopiť, že tragédie uplynulých sto rokov majú korene v hriechu. Ako veľmi sme vnútorne zranení, ako ťažko sa rozhodujeme prijať zodpovednosť za svoje konanie. Ako sa bránime poslúchnuť Boží hlas i vtedy, keď nám ho predkladá naša Matka.

Ako sa nás týka fatimské posolstvo?

Je pozoruhodné, že Panna Mária povedala Lucii, že ju tu na zemi bude dlhšie potrebovať – dožila sa 98 rokov (zomrela v roku 2005). V kláštore v Pontevedra (Španielsko) sa Lucii Panna Mária niekoľkokrát zjavila a veľmi naliehala na šírenie pobožnosti prvých sobôt mesiaca. A tým, ktorí sa vydajú na túto cestu, Mária sľubuje mimoriadny dar nazvaný „veľké prisľúbenie". Akú radosť môžeme mať v srdci, keď nám nesľubuje veľký trest, ako niektorí vzrušene očakávajú. Je však isté, že ľudstvo by sa malo poučiť z dejinných udalostí minulého storočia, keď boli nepovšimnuté požiadavky Panny Márie, ktoré tak úpenlivo predkladala prostredníctvom Lucie. Stále platí obraz anjela s mečom z fatimského zjavenia, keď trikrát zvolal: „Pokánie, pokánie, pokánie!" Vieme, že Mária zabránila vykonaniu očakávaného trestu. Dnes stojíme pred novou výzvou: „Čo máme robiť?" Nás veriacich musí šťastím napĺňať vedomie, že Božie milosrdenstvo nám dáva príležitosť a vzácny čas zúčastniť sa na záchrannom pláne, ktorý sme dostali cez sestru Luciu – bolo nám jasne naznačené, že sme spoluzodpovední za svojich neveriacich bratov i ateistov. Nech nás nezahanbia fatimské deti, ktoré po vízii pekla a zatratených hriešnikov dokázali sa za nich nielen modliť, ale i trpieť!

Prvé soboty mesiaca

Slávenie prvých sobôt mesiaca – záchranný plán! To je v ľudských očiach slabé riešenie – my máme ekonomiku, politiku, zbrane! Nezabúdajme, že toto tu bolo aj v minulom nešťastnom storočí. Nedajme sa oklamať – je to dar z neba a nad tým sa nemudruje – to treba prijať!

Pobožnosť piatich prvých sobôt mesiaca

Je najdôležitejší fatimský odkaz pre dnešnú dobu, kde je i veľké prisľúbenie. Zopakujme si, ako nám ho zanechala Lucia vo svojich Spomienkach: „Ježiš chce zaviesť vo svete úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu. Kto ju prijme, tomu sľubuje spásu a tieto duše budú milované Bohom ako kvety, ktoré tam položím, aby ozdobili jeho trón."

Pri treťom zjavení 13. júla 1917 Panna Mária naučila deti modlitbu, ktorá im mala pomôcť vzbudiť si správny úmysel: „Obetujte sa za hriešnikov a často hovorte, zvlášť keď prinášate nejakú obetu: Ježišu, konám to z lásky k tebe, za obrátenie hriešnikov a na zmierenie za hriechy voči Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie." Panna Mária deti povzbudzovala, aby nezanedbávali modlitbu a obetu, lebo modlitba a obeta má veľkú moc: „Modlite sa, veľa sa modlite a prinášajte obety za hriešnikov, lebo veľa duší prichádza do pekla, pretože sa za nich nikto neobetuje a nemodlí."

Pobožnosť piatich prvých sobôt mesiaca obsahuje v sebe všetky prvky opravdivého pokánia a nevídanú obnovu duchovného života. Veriaci sú pozývaní k pravidelnému praktizovaniu sviatosti zmierenia, k účasti na sv. omši a svätom prijímaní, k rozjímavému spôsobu modlitby svätého ruženca a k prinášaniu dobrovoľných obetí za obrátenie hriešnikov.

Panna Mária po vzore fatimských detí nás pozýva zapojiť sa do tohto zápasu, o ktorom bolo predpovedané, že ho vyhráme! Mária nám odkazuje: „Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!" Nebo nás volá k spolupráci – pričiňme

sa o urýchlenie tohto víťazstva. Naša radosť bude potom dvojnásobná.

Závažnosť nášho rozhodnutia vykonávať pobožnosť piatich prvých sobôt mesiaca môžeme vidieť i z toho, že prezident Svetového apoštolátu Fatimy Prof. Americo Lopez Ortiz poslal Svätému Otcovi Františkovi písomnú žiadosť, aby táto pobožnosť bola v celej Cirkvi uznaná rovnakým spôsobom ako pobožnosť prvých piatkov v mesiaci.

Svetový apoštolát Fatimy

Ako odozva na opakované výzvy Panny Márie vzniká *Svetový apoštolát Fatimy*. Je verejným medzinárodným modlitbovým združením veriacich, ktoré chce po celom svete rozširovať fatimské posolstvo Panny Márie. Pápežská rada pre laikov definitívne schválila Svetový apoštolát Fatimy (SAF) dekrétom zo dňa 7. októbra 2010, na sviatok Ružencovej Panny Márie.

Existenciu tejto obrovskej modliacej sa rodiny môžeme považovať za dôležité znamenie Božej priazne voči ľudstvu tejto doby.

Poslaním SAF je „nová evanjelizácia" ohlasovaná svätým Jánom Pavlom II. prostredníctvom šírenia fatimského posolstva. Božia Matka vo Fatime vyzývala k obráteniu a náprave života, k pokániu a dennej modlitbe ruženca za obrátenie hriešnikov. Žiadala o úprimnejšiu úctu k Eucharistii, k ružencu a zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu.

Svetový apoštolát Fatimy chce každého člena osobne zaangažovať do apoštolátu Fatimy s úmyslom, aby všetci ľudia poznali fatimské posolstvo, ktoré je posolstvom nádeje a pokoja, aby sa naplnila túžba našej nebeskej Matky návratu ľudstva k Bohu.

Národné centrum a členstvo v SAF:

Medzinárodné modlitbové združenie Svetový apoštolát Fatimy má v jednotlivých krajinách sveta svoje národné centrá.

Na Slovensku je národné centrum s názvom Svetový apoštolát Fatimy na Slovensku so sídlom v Žiline. Konferencia biskupov Slovenska 17. marca 2009 poverila žilinského biskupa Mons. Tomáša Galisa starostlivosťou o Svetový apoštolát Fatimy na Slovensku.

Členom sa môže stať každý katolík zaslaním vyplnenej prihlášky na adresu národného centra. Všetky prihlášky sa každoročne v rámci národnej púte zanesú do medzinárodného centra SAF vo Fatime a tam ich uložia na mieste zjavenia Panny Márie.

Adresa SAF na Slovensku:
Svetový apoštolát Fatimy na Slovensku
Mariánske nám. 23, P.O.box B-46
01136 Žilina 1

Komunita verbistov v Bratislave

Udalosti

▪ I počas korony sú verbisti aktívni

Opatrenia v súvislosti s koronavírusom obmedzujú pohyb, a tým aj slávenie sv. omší a pobožností v kostoloch. Na väčšine miest, kde verbisti pôsobia, však vysielajú naživo sv. omše. V Misijnom dome v Nitre, Misijnom dome v Bratislave, UPeCe Bratislava, vo farnosti Terchová, Praha-Uhříneves, Kolín pri Prahe, Bratislava Daliborko majú veriaci možnosť byť v spojení s duchovnými otcami a sláviť liturgiu v spoločenstve cez internet. Vysielané sú sv. omše, duchovné zamyslenia, kázne, sv. ruženec, adorácie... Vďaka Bohu aspoň týmto spôsobom sa môžeme spoločne modliť a čakáme, kým prejde obdobie pandémie a vrátime sa k normálnemu spôsobu života.

Samozrejme, že s rozšírením koronavírusu sa zrušilo viacero plánovaných akcií, napr. celomestské misie v Nitre, ktoré mali byť pred Veľkou nocou. Tiež v UPeCe Bratislava museli zrušiť trojdňovú adoráciu, kurz Filip, predmanželské prípravy, dokonca letné misie medzi Slovákmi v Rumunsku, ktoré robia študenti s verbistami už 20 rokov. Vďaka vám veriacim a čitateľom dostávame aj veľa povzbudenia, za čo vám ďakujeme. Po jednej sv. omši v UPeCe Bratislava nám napísal bývalý „UPC-čkár“, ktorý úž má rodinku a žije v Ostrave: „Pax et Bonum! Děkujeme za krásnou mši, s Dominičkem jsme byli v ministrantském a Dominik i zvonil (viď foto). S Maruškou jsme řešili liturgický problém: Při "Beránku Boží" se stojí, protože jsme účastni na mši na Slovensku, nebo klečí, protože se v dané chvíli nacházíme fyzicky na území ČR? ;-)” K tejto správe prikladáme niekoľko fotografií z prežívania nášho života počas korona krízy.•

Vysielanie verbistov z Petržalky

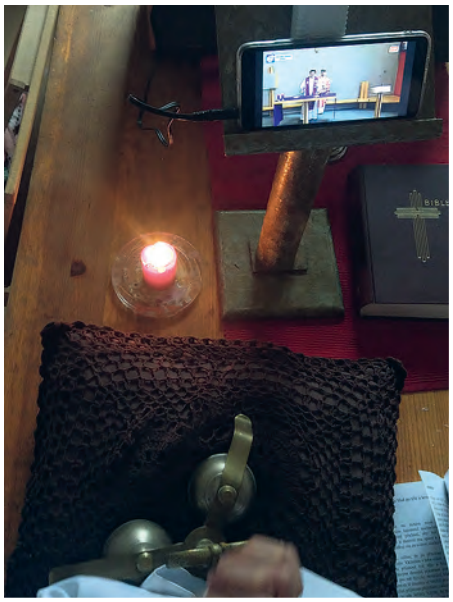

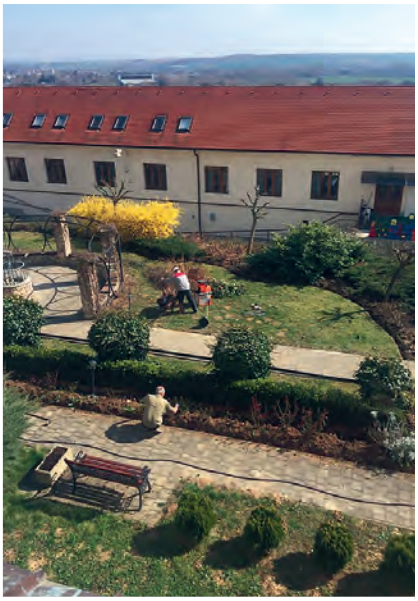

- Obrázok, ktorý poslali naši bývalí „UPC-čkári“ žijúci v Ostrave
- Verbisti v Nitre zveľaďujú priestory okolo exercičného domu
- Kaplnka vo farnosti Uhříněves v Prahe, kde pôsobia verbisti. Z tejto kaplnky tiež robia vysielanie sv. omší
- Krížová cesta v Nitre sa vysielala iba cez internet

UDALOSTI

máj 2020

1. máj
sv. Jozef, robotník;
3. máj
svetový deň modlitieb za duchovné povolania;
8. máj
deň víťazstva nad fašizmom;
10. máj
deň matiek;
13. máj
bl. Panna Mária Fatimská, spomienka;
20. máj
výročie smrti bl. Jozefy H. Stenmans (1903), spoluzakladateľky misijných sestier SSpS;
21. máj
slávnosť Nanebovstúpenia Pána;
začiatok novény pred sviatkom Zoslanie Ducha Svätého;
24.máj
Panna Mária, pomocnica kresťanov;
svetový deň modlitieb za Cirkev v Číne;
26. máj
P. Emil Černaj SVD, 20. výročie smrti (2000);
31. máj
slávnosť Zoslania Ducha Svätého.

◆ ◆ ◆

Misijný úmysel apoštolátu modlitby na mesiac máj:

Misijný úmysel apoštolátu modlitby na mesiac máj:
Za diakonov, aby svojou vernou službou Božiemu slovu a chudobným boli podnetným príkladom pre celú Cirkev.

Našu dušu napadol vírus

Text: Patrik Hrebeňár
Foto: Vatican News, CNS Photo

Čas sa akoby zastavil. Naprieč planétou sa šíri panika a strach. Koronavírus je celosvetovou témou číslo jeden. Spočiatku si nik z toho ťažkú hlavu nerobil. Prvýkrát sa objavil v Číne, ďaleko od našej krajiny. No prešlo pár mesiacov a zaplavená je nielen Ázia, ale aj všetky ostatné kontinenty s výnimkou mrazivej Antarktídy. Počet obetí každým dňom rastie, ide už o desiatky tisíc mŕtvych a viac ako milión nakazených ľudí.

Médiá informujú o aktuálnej situácii, vládni predstavitelia zas vyzývajú k zodpovednosti, vzájomnej solidarite a pomoci. Prijímajú rozličné opatrenia s cieľom zabrániť šíriacej sa nákaze. Azda každý si uvedomuje vážnosť situácie. Svedčia o tom prázdne ulice, zatvorené školy, kaviarne, športoviská, kiná i divadlá, ba dokonca aj kostoly. Príbytok každého veriaceho človeka.

Po výzve otcov biskupov Slovenska sa uzamkli všetky chrámy na našom území pre slúženie svätých omší za účasti verejnosti. Predseda Konferencie biskupov Slovenska Stanislav Zvolenský prijal rozhodnutie vlády so zármutkom. Tento krok bol však nevyhnutný pre dobro spoločnosti a ochranu veriacich. Kostoly zívajúce prázdnotou si nepamätá spoločnosť ani z čias minulého režimu. Komunizmus bol síce nepriateľom pre kresťanov, no nezakazoval verejné slávenie svätých omší.

Útecha v podobe katolíckych médií

Pán Boh zaplať za moderné technológie a masové médiá, vďaka ktorým sa môžeme aspoň na diaľku, z pohodlia domova, spojiť s kňazom pri účasti na eucharistickej obete. Katolícke médiá zohrávajú v tejto dobe plnej dezorientácie dôležitú rolu v živote veriaceho človeka. Obrazom i zvukom vnášajú do rodín Svetlo a prinášajú Krista do každej domácnosti. Práve v tomto období sa ukazuje sila náboženských masmédií, ktoré prostredníctvom rozhlasového éteru, ale aj televízneho či internetového vysielania „ohlasujú evanjelium zo striech“.

... momentálne sa čas akoby zastavil. A možno aj preto, aby sme si uvedomili, že človek nie je pánom tohto sveta a nemá moc nad všetkým.

Prijímanie Pána Ježiša sviatostným spôsobom je neoceniteľným liekom pre dušu i telo. Jeho neprítomnosť sa nedá nijako nahradiť. On je tou vakcínou, ktorú sa snaží vynájsť celý svet v boji proti koronavírusu. Ako chorí pacienti potrebujú správnu protilátku, tak my, kresťania, potrebujeme živého Krista, Spasiteľa tela i duše. Náplasťou je aspoň modlitba duchovného svätého prijímania, nahrádzajúca obrad rozdávania Eucharistie:

Môj Ježišu, verím, že si v Najsvätejšej oltárnej sviatosti skutočne prítomný.

Klaniam sa ti a milujem ťa nadovšetko. Z lásky k tebe ľutujem všetky svoje hriechy. Sľubujem, že sa budem vyhýbať každej hriešnej príležitosti. Moja duša túži po tebe, ale keďže ťa teraz sviatostne nemôžem prijať, príď aspoň duchovne so svojou milosťou do môjho srdca. Daj, aby som vždy žil v tvojej milosti, a tak plnil tvoju vôľu. Ty žiješ a kraľuješ na veky vekov. Amen.

Zarmútený Svätý Otec vyzýva k modlitbe a jednote

Pápež František pozval v piatok 27. marca o 18:00 veriacich na celom svete k spoločnej modlitbe s cieľom zjednotiť sa v boji s pandémiou. Na prázdnom Námestí sv. Petra sa prihovoril ľuďom homíliou. V nej podrobne rozobral známu stať z Markovho evanjelia (Mk 4, 35-41) o silnej búrke, ktorá sa strhla, keď boli apoštoli s Učiteľom na mori. Svätý Otec nás vyzýva k spoločenstvu a jednote, lebo jednotlivec v tejto

- Sv. Otec počas požehnania Urbi et Orbi povzbudil milióny veriacich po celom svete
- Vo verbistických farnostiach a misijných domoch sa rehoľníci modlia za ukončenie pandémie

skúške nedokáže obstáť. Veď sám Ježiš hovorí v Matúšovom evanjeliu, 18. kapitola: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi." Na záver kázne, ešte pred mimoriadnym požehnaním „Urbi et Orbi" (mestu a svetu), zveril všetkých divákov a poslucháčov Pánovi na príhovor jeho Matky Márie. Významnú úlohu Božej Rodičky, Pomocnice kresťanov, podčiarkuje hlava Katolíckej cirkvi týmito slovami:

Ó, Mária, ty nám na našej ceste žiariš ako znamenie spásy a nádeje. Zverujeme sa tebe, Uzdravenie chorých. Ty si stála pod krížom a bola si účastná na Ježišovej bolesti; a pritom si zostala silná vo viere. Ty si naša záchrana, ty vieš, čo potrebujeme a sme si istí, že sa postaráš, aby sa - podobne, ako v Káne Galilejskej - vrátila radosť a jas po týchto chvíľach skúšky. Pomôž nám, Matka Božej lásky, žiť podľa Božej vôle a robiť to, čo nám povie Ježiš, ktorý vzal na seba naše utrpenie a prevzal naše bolesti, aby nás cez kríž priviedol k radosti vzkriesenia. Amen.

Smutným faktom pre nás, veriacich, bolo neverejné slávenie najväčších kresťanských sviatkov v roku, Veľkej noci. Obrady veľkonočného trojdnia, Pánovho utrpenia, smrti a následne vzkriesenia sú azda najsilnejším duchovným a emocionálnym zážitkom spomedzi všetkých udalostí počas liturgického roka. Dokazuje to aj každoročne plné Námestie svätého Petra, kam smeruje v tomto pôstnom čase mnoho veriacich z rôznych krajín. Tento rok však zostalo na Veľkú noc zatvorené, rovnako ako všetky kostoly. Prežívanie Ježišových ukrutných múk a slávneho vykúpenia sme tak prežili síce veľmi netradične, no verím, že láska Zeleného štvrtku, viera Veľkého piatku, nádej Bielej soboty a víťazstvo Veľkonočnej nedele prinieslo kresťanom po celom svete, obzvlášť v tejto dobe, pokoj a radosť.

Čas na dobré skutky a prehĺbenie vzťahu s Pánom

Nik presne nevie povedať, kedy táto pandémia skončí. Hoci sme do istej miery obmedzovaní, život beží ďalej. Práve teraz je ten správny čas na veci, ktoré sa zvykli odkladať „na zajtra". Netreba zabúdať, že prvé miesto v plánovaní si aktivít by malo patriť Pánu Bohu. Hoci sa bohoslužby nekonajú, niektoré kostoly sú otvorené počas dňa na poklonu. Avšak, Pán Ježiš je prítomný všade, nielen v kostole. Stačí len vyčleniť si na Neho čas, rozprávať sa s Ním. V zhone každodenných povinností je toho času na modlitbu možno menej, ale momentálne sa čas akoby zastavil. A možno aj preto, aby sme si uvedomili, že človek nie je pánom tohto sveta a nemá moc nad všetkým. Áno, Otec nám dal slobodu a možnosť podmaniť si zem (Gn 1, 28). No jej Pánom s veľkým P je Boh. Len On je všemohúci. Vážme si teda aj prítomnú chvíľu a každý nový deň, do ktorého sa môžeme zobudiť. Lebo je to Jeho milosť a zároveň pozvanie do niečoho neopakovateľného. No najmä pozvánka do prehĺbenia jedinečného vzťahu s tou najbližšou, najláskavejšou a súčasne najmocnejšou osobou.

Nezabúdajme ani na slová Svätého Otca k vzájomnej súdržnosti a pomoci. Nielen v modlitbe a duchovnej oblasti, ale aj tej materiálnej. Spoločným dodržiavaním nariadení vlády prispievame ako spoločenstvo k ochrane seba i svojich najmilších. Odporúčaniami, ako sú napríklad časté umývanie rúk, nosenie rúšok či vyhýbanie sa blízkemu kontaktu s druhými, napomáhame zabráneniu šírenia tejto nebezpečnej choroby, chránime starších, chorých a v neposlednom rade uľahčujeme prácu lekárom a zdravotníkom, obetujúcim sa pre záchranu nás všetkých.

MISIJNÝ DOM
ARNOLDA
JANSSENA

Seminaristi SVD z Vietnamu na Slovensku

Príchod na Slovensko. Páter Provinciál prišiel na letisko s novými bohoslovcami

Text: Martin Štefanec SVD
Foto: Archív SVD

Peter Nguyễn Đức Thịnh a Peter Nguyễn Văn Lượng sú dvaja seminaristi verbisti, ktorí prišli na Slovensko v roku 2018. Peter Nguyễn Văn Lượng má 32 rokov. Pochádza zo severného Vietnamu. Peter Nguyễn Đức Thịnh má 27 rokov. Vo Vietname sa bežne používa posledné meno, doma ho preto volali Thinh. Peter je jeho krstné meno po otcovi, ktoré mu dali rodičia pri krste.
Keď prichádzali, mali ambiciózny cieľ, ktorý sa im postupne napĺňa: naučiť sa po slovensky a doštudovať teológiu na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity. S veľkým nadšením sa začali učiť slovenčinu a darí sa im. Tiež v štúdiách teológie. Viac sa o nich dozviete v nasledujúcom rozhovore.

Peter Nguyễn Văn Lượng

Aká je tvoja rodina? Koľko máš súrodencov?
Moja rodina je podľa mňa dosť veľká. Mám 3 bratov a 2 sestry. Ja som najmladší a moja druhá sestra tiež je rehoľníčka.

Nad akým povolaním si rozmýšľal okrem kňazstva?
Okrem kňazstva som rozmýšľal aj nad manželským povolaním.

Kedy si pocítil povolanie ku kňazstvu a rehoľnému životu?
Nepamätam si presne odkedy, ale keď som bol malý, bol som miništrant, tak vtedy som pocítil povolanie ku kňazstvu. Ale samozrejme, že vtedy som si nebol taký istý ako teraz. Vďaka Bohu, že mám nábožných rodičov. Každý deň o 4.30 nás budili a potom sme chodievali do kostola spolu, vtedy sa mi to samozrejme nepáčilo. Ale teraz som seminarista, tak často ďakujem za to. Keď som študoval na strednej škole, chcel som sa stať diecéznym kňazom. Tak som býval na fare s farárom a s niektorými mladými, lebo oni sa tiež chceli stať kňazmi.

Po strednej škole som išiel do Saigonu, tam som študoval »»

na univerzite. Zároveň som pracoval. Nezabudol som však na svoj sen, keď som mal prázdniny, išiel som na duchovnú obnovu.

A v tomto čase som rozmýšľal o mojom povolaní. Kontaktoval a rozprával som sa pozorne s mnohými kňazmi a seminaristami, napokon rozhodol som sa stať rehoľníkom.

Kde si vstúpil do seminára a koľko si bol v seminári, kým si prišiel na Slovensko?

V meste Saigon, stretával a hral som futbal s jedným verbistom, zúčastnil som sa prijímacej skúšky a spravil som ju. Kým som prišiel na Slovensko, bol som 4 roky v seminári.

Ako sa cítiš na Slovensku? Ako dlho si tu (kedy si prišiel na Slovensko)?

Cítim sa veľmi dobre, hoci na začiatku mal som niektoré zdravotné problémy, lebo nebol som zvyknutý na miestne jedlo. Prišiel som na Slovensko koncom februára 2018, tak už som tu dva roky.

Čo sa ti páči na Slovensku a čo ti robí najväčší problém?

Naozaj veľmi sa mi páčia ľudia, počasie, kultúra... A cítim sa tu veľmi spokojne a pokojne.

Jazyk mi robí najväčší problém. Keby som nechodil do školy, je to fajn. Ale študovať filozofiu, to je pre mňa naozaj ťažké. Vďaka Božej starostlivosti je v poriadku.

Aké sú tvoje plány do budúcna?

Môj formačný program je taký, že dokončím filozofiu (prvý ročník na filozofii) a potom teológiu, potom ma čaká kňazská vysviacka.

Akú hodnotu by si chcel priniesť na Slovensko?

Neviem, akú hodnotu priniesť na Slovensko, ale chcel by som byť so Slovákmi, to znamená byť s vami.

Čo by si odkázal našim čitateľom?

Chcel by som, aby ste sa modlili za misionárov na celom svete. Vieme, že misionári často čelia mnohým problémom, najmä na začiatku misie. Prosím vás, pamätajte aj na nás v modlitbe.

Peter Nguyễn Đức Thịnh

Z ktorej časti Vietnamu pochádzaš?

Pochádzam z južnej časti Vietnamu. Vyrastal som v okrajovej časti mesta Kien Giang, ktoré má približne milión obyvateľov. Od hlavného mesta Saigon je to asi 7 hodín cesty autobusom.

Aká je tvoja rodina? Koľko máš súrodencov?

Moji rodičia sú poľnohospodári, pestujú najmä zeleninu, ale chovajú aj zvieratá. Mám tri sestry, z detí som jediný chlapec. Najstaršia sestra je rehoľná sestrička, domov príde len počas letnej dovolenky. Druhá najstaršia sestra je učiteľkou v materskej škole. Najmladšia sestra ešte študuje za turistickú sprievodkyňu na univerzite v Saigone, býva v študentskom domove u rehoľných sestier. Doma s nami bývala tiež moja babka. Môžem povedať, že sme boli šťastná rodina.

Chcel by som, aby ste sa modlili za misionárov na celom svete. ...misionári často čelia mnohým problémom, najmä na začiatku misie. Prosím vás, pamätajte aj na nás v modlitbe.

Nad akým povolaním si rozmýšľal okrem kňazstva?

Keď som bol malý, chcel som pracovať v oblasti financií. Moja teta dodnes pracuje v banke, tak mi bola v tomto inšpiráciou, tiež som chcel pracovať v banke. Páčilo sa mi ich oblečenie, klimatizované kancelárie a vysoké platy...

Kedy si pocítil povolanie ku kňazstvu a rehoľnému životu?

Keď som mal 15 rokov, túžil som sa zasvätiť službe Bohu a pomoci druhým. Moja rodina bola chudobná, preto som, myslím, lepšie rozumel ťažkostiam v živote chudobných, bezdomovcov. A tiež som mal túžbu pomáhať tým, ktorí síce nie sú chudobní materiálne, ale chudobní vo viere. Vnímal som kňazov ako ľudí vyrovnaných a veselých, preto som túžil tiež sa stať kňazom.

Kde si vstúpil do seminára a ako dlho si bol v seminári, kým si prišiel na Slovensko?

Počas svojich troch rokov strednej školy a troch rokov na univerzite som premýšľal nad vstupom do diecézneho seminára. Ale časom som rozlíšil, že je pre mňa dôležitý komunitný rozmer zasväteného života. Nakoniec som si vybral rehoľu verbistov a vstúpil som do seminára v meste Nha Trang, Khanh Hoa. Tam som bol ako postulant dva roky, pričom som študoval angličtinu, katechetiku

- Odchod z Vietnamu v roku 2018
- Seminár Tap-vien vo Vietname, kde začali štúdium
- S bohoslovcami, prefektom Tomášom Balejom SVD a rektorom Johnym Ambattu SVD v Bratislave
- Fotografia zo seminára vo Vietname, kde zažili veľkú komunitu
- Pohľad na dedinu vo Vietname, odkiaľ pochádza *Peter Nguyễn Đức Thịnh*

a vietnamskú literatúru. Postulát sa skončil záverečným testom, na základe výsledkov ktorého bolo možné prejsť do noviciátu. Následný noviciát v Da Lat, Lam Dong trval jeden rok. Po prvých sľuboch na konci noviciátu som požiadal o možnosť štúdia v zahraničí a predstavení mi vybrali Slovensko.

Ako sa cítiš na Slovensku? Koľko si tu (kedy si prišiel na Slovensko)?

Som tu už 2 roky. Doletel som do Košíc presne 27. februára 2018. Slovensko je krajina, ktorá je oproti iným západoeurópskym síce chudobnejšia, ale ľudia tu sú veľmi dobrí a priateľskí. Keďže ešte nehovorím perfektne, pomáhajú mi spolubratia a priatelia, ktorí ma opravujú a vysvetľujú gramatiku. Na počasie na Slovensku som si zvykol, ale na jedlo som si ešte úplne nezvykol. Aj po dvoch rokoch mám stále problém napríklad s bryndzovými haluškami alebo kyslou kapustou. U nás sa je najmä ryža, veľa zeleniny, rýb a morských plodov.

Čo sa ti páči na Slovensku a čo ti robí najväčší problém?

Na Slovensku, mám dojem, si ľudia stále zachovávajú tradíciu náboženského života, niektorí navštevujú sv. omšu denne. Páči sa mi tiež liturgia a aktivity rôznych spoločenstiev. Vnímam, že náboženský život je v porovnaní s inými miestami, ktoré som navštívil v Európe, na veľmi dobrej úrovni. To pomáha aj môjmu duchovnému životu. Najväčší problém je pre mňa jazyk, ktorý mi sťažuje moje pôsobenie, gramatika je veľmi komplikovaná. Každý deň však pracujem na tom, aby som to zvládol.

Aké sú tvoje plány do budúcna?

Stále neviem, čo ma v budúcnosti čaká, v najbližšej dobe sa budem koncentrovať na dobré výsledky v štúdiu, pretože mám pred sebou tri roky filozofie a tri roky teológie. Mojím snom je vytvoriť niečo ako spoločenstvo Vietnamcov, ktorí žijú v mojom okolí, a pomáhať im v duchovnom raste. Väčšina z nich ťažko pracuje a nezostáva im veľa času na Boha.

Akú hodnotu by si chcel priniesť na Slovensko?

Možno viac radosti do prežívania duchovného života ľudí. Myslím, že je dôležité byť dobrým vzorom pre druhých, ktorých tak možno inšpirovať k hlbšiemu vzťahu k Bohu.

Čo by si odkázal našim čitateľom?

Snažte sa byť dobrí, aby ľudia mohli vo vás vidieť Boha.

Vlakom na východ

Kniha na pokračovanie: Útek z vyhnanstva – V. časť

Text: Mária Byrska
Foto: Ireck Andreas Litzbarski

Cestou

Nikdy som sa mamke nepriznala, že kyjevský list som napísala hneď, ako ona odišla. Potom, ako som vybavila korešpondenciu, nemala som čo robiť. Dieťa v hniezdočku spalo, na hovor vo vagóne som prestala reagovať. A možno som si naň už zvykla. V našej časti vagóna bolo 19 osôb, z toho 4 deti a 5 mužov vo veku od 17 do 90 rokov. V prechode do časti vagóna pre zvieratá bolo ďalších 5 osôb. Na mojej lavici sedeli 3 deti i 3 dospelí. Na iných niečo menej. Na podlahe medzi lavicami, opretý o steny vagóna, sedel uprostred nakopených batožín osamelý starý muž.

Poličky na batožinu? Jasné, že vo vagóne pre zvieratá nie sú potrebné. Nikto z nás nevedel, kde sú jeho veci. Či vôbec sú? Časť tých najmenej potrebných bolo v dosahu mojej ruky. Dlho som hľadala matrac pre dieťa, hrebeň i jedlo. Matrac sa našiel po týždni, hrebeň mi požičal lysý sused a skazené jedlo som našla až v Kazachstane. Po ceste, okrem iného, bol mojím priateľom hlad. Košík od mamky ťažko vystačil pre Jerzyka.

Padol súmrak. Vo vagóne sa zažalo niekoľko sviečok a ľudia sa chystali na spánok. Mne sa tiež zatvárali oči. Ale ako tu spať? Keď sa opriem o stenu, zobudím dieťa. Keď o okienko, ľudia kričia, že je dusno, keď usnem, trochu sa vyrovnajúc, spadnem. Mohla by som sa priviazať, ale nemám o čo. Ó, ako som závidela ľuďom na podlahe vagóna. Mohli sa cítiť tesno, ale im nehrozilo, že na kohosi padnú zhora. Keď som mamke hovorila, ako je tu tesno, utešila ma: „Zajtra bude lepšie. Najťažší je vždy začiatok." Potom príroda akosi sama pomáhala, zlosť prechádzala, človek akoby otupel a je mu ľahšie. Zajtra bude lepšie, potešovala som sa slovami mamky. Nepomáhalo. V duchu som kričala, aby pre mňa nenastúpilo zajtra. Ľudia vo vagóne pospali. Sviečky zhasli, deti utíchli. Môj maličký spal schúlený do klbka ako mačiatko, s noštekom zaboreným do podušky. Zdola sa ozývalo hlasné chrápanie. Z okienka tiahlo jarným chladom a potom nastúpila temná noc. Náš vlak spal rozložený na koľajniciach ako strašný had nažratý ľuďmi. Strážnici sa z času na čas rozprávali po rusky. Z akejsi poľskej dediny bolo počuť štekanie psov. Neočakávane som aj ja upadla do hlbokého sna. Nevadilo mi, že som niekedy stratila rovnováhu. Časom som sa budila so strachom, že zadusím svoje dieťa. Ale otvárajúc oči, vo sne som vystierala ruku a hľadala ho. Našla som ho vždy teplučkého a – spal. Opäť som zaspávala, strácajúc rovnováhu, bleskovo sa vracajúc do pôvodnej polohy, všetko vo sne.

Tentoraz ja pôjdem po vodu, rozhodla som sa. Zatúžila som zrazu po slnku, sviežom vzduchu, po pohybe. Budem asi 10 minút mimo vagóna, pomyslela som si v extáze.

V ten prvý večer som si dala predsavzatie, že nebudem spať ani jednu noc – spala som skoro vždy. Bolo ich 21. Spala som, keď vlak stál i keď šiel. Nikdy som nepadla z lavice a nikdy som nepriľahla Jerzyka. Na všetko si možno zvyknúť. Všetko, absolútne všetko možno zniesť a určitý čas s tým žiť. Boli sme jednými z posledných väzňov, ktorých vtlačili do vagónov. Jediným voľným miestom bolo to pod okienkom. Neskoršie sa ukázalo, že to nebola náhoda. Ľudia si vyberali radšej smrad i zápach, ako sneh a zimu. Sedela som teda pri okienku. Keď pršalo alebo sa sypal sneh, mojou úlohou bolo upchať okno, keď bolo pekne, ľudia dole mi pripomínali, že im je dusno. Musela som sa odsúvať čo najďalej. Okienko sa stávalo predmetom všeobecnej závisti. Bolo spolu so záchodovou dierou v podlahe výlučným žriedlom kyslíka v zaplnenom a zatvorenom vagóne. Pri záchodovej diere „býval" jeden mladík a pri okienku ja. My dvaja sme boli zamestnaní ako stáli pracovníci pri regulácii prívodu kyslíka do vagónu. Bledý dlhonohý chlapec sedával s nohami v diere a hľadel na bežiace koľajnice. Keď bolo potrebné použiť dieru ako záchod, chlapec vstával a odvracal sa, alebo i nie, a keď bolo ľuďom chladno, kričali, aby dieru upchal. Vtedy vyťahoval z diery nohy, kládol na ňu kufrík, naň kládol hlavu a zaspával. Ja som mala príjemnejšiu, no rovnako zodpovednú úlohu. Stávalo sa, že niekto v noci kričal: „Umieram!" Vtedy nestačilo len odsunúť sa od okienka, bolo potrebné šálom urobiť prievan, aby sa vzduch dostal až dole. Dvakrát sme mali vo vagóne srdcové záchvaty. Trvali dlho. Nakoniec som prestala šálom robiť prievan, akosi sa mi stratil, zatvorila som oči a počítala ťažké sekundy. Nakoniec som zaspávala. Ráno som sa dozvedela, že všetci sú živí. Na srdcový záchvat nikto nezomrel. V noci sa vlak pohol. Ideme – pomyslela som si

driemajúc. Fosforové ručičky na hodinkách ukazovali dve hodiny v noci. Hodinu, o ktorej ma včera zobudili. Teraz už nemôžem zaspať, lebo spadnem z lavice, dala som si pevné predsavzatie. A zrazu som zaspala. A okolo 6. hodiny ráno ma uvidelo slniečko s hlavou opretou o rám okna. Neviem, či to bolo slnko sovietske alebo poľské. Celkom vyspatá som sa pozerala na míňajúce nás polia a lesy, skúšajúc odhadnúť, kde asi sme. Vlak šiel pomalým tempom. Celonočný spánok ma posilnil a cítila som sa lepšie než včera. Vo vagóne ešte všetci spali. Na akejsi malej stanici som sa dozvedela, že sme už v Sovietskom zväze. Nevedela som, ako ďaleko sme od poľskej hranice. Tu som sa narodila, sem sa znovu vraciam – pomyslela som si. Okrem toho, že podmienky návratu do rodného kraja boli úplne neobyčajné, bola som veľmi zvedavá, ako je tu v Rusku, tak skutočne. Neočakávane som uvidela Stalina. Vlak sa približoval k akejsi väčšej stanici. Už z diaľky bolo vidno aleju vysadenú sosnami. Pri koľajniciach stál tehlový jednoposchodový dom, ktorého bočná stena zo strany koľajníc bola bez okien, na nej bol namaľovaný portrét Stalina. Veľký Stalin na tejto veľkej stene bol skutočne veľkým. Od strechy po plot, ktorý sa tiahol okolo domu, bol namaľovaný tento obrovský portrét. Vlak míňajúc stanicu spomalil, ale nezastavil. Namaľovaný Stalin bol v uniforme s vyznamenaniami, mal asi tridsať rokov. A teraz mal asi päťdesiat. Ohromne veľká tvár sa ku mne približovala, zdrvujúco sa na mňa pozerala – zanikla. Zdalo sa, akoby počítala naše vagóny. Viezli sme sa cez ten ohromne veľký kraj ako zahraniční turisti, ktorým sa chcelo ukázať čo najviac. Na celej trase nás sprevádzal vládca, veľký Stalin. Míňali sme Stalina za Stalinom, jeho obrovská veľká tvár, ktorá sa objavovala, nám nakrátko zacláňala svet a potom mizla. Vlak ho míňal a on neustále pozeral za nami. Keď zmizol, mohli sme si byť istí, že sa znovu objaví na múre alebo prvej míňajúcej nás lokalite. Tieň úsmevu dodával jeho tvári srdečný výraz, no oči tomu protirečili. Jeho pohľad bol nedôverčivý, sliedil za nami, nie iba za nami. Dominoval nad týmto krajom, nazrel do každej štrbiny, špehoval každý ľudský život. V tejto obrovskej krajine nebolo možné slobodne sa nadýchnuť. Bolo v nej dusno.

16. apríl bol teplým slnečným dňom. Chce sa piť, ale nieto vody. Večer pramene slniečka pohladili spotenú hlavičku môjho synka. Spal. Môj malý Jerzyk teraz veľmi veľa spal. Už po štyroch dňoch strávených v tomto vagóne stratil svoju energiu a život. Stal sa tichým, ospanlivým dieťaťom. Trochu ožil iba vtedy, keď som mu dávala piť. Na začiatku som mu dávala mlieko s vodou, potom kompóty a šťavu zmiešanú s vodou a nakoniec iba vodu. Teplú, nechutnú. Držala som ju pre neho vo fľašiach, ktoré som napĺňala, keď sme stáli. Zdalo sa, že budeme stáť. Vlak spomaľoval, až zastal. Tentoraz ja pôjdem po vodu, rozhodla som sa. Zatúžila som zrazu po slnku, sviežom vzduchu, po pohybe. Budem asi 10 minút mimo vagóna, pomyslela som si v extáze. Niekoľko minút nebudem zatvorená. Susedka súhlasila postarať sa o dieťa. Keď som počula zazvoniť vedrá na peróne, zošmykla som sa zo svojej lavice a presunula som sa k dverám. Teraz bolo ľahšie prejsť, lebo už všetci ľudia stáli v pohotovosti. Možno si každý raz mysleli, že sa otvoria dvere a oni budú na slobode. Na Ukrajine bolo zvykom, že väzni sami idú a prinesú vodu do vagóna. Nevadilo, koľko ich vyšlo, dvaja, traja či piati. Keď vychádzalo mnoho, vojak s puškou ich zastavoval: „Chvátit." Hovoril pokojne, cieliac na toho, kto sa mu zdal najviac podozrivý a mal sa vrátiť naspäť do vagóna. Stojac v rade tých, ktorí sa rozhodli vyjsť, počula som kritické poznámky najbližších. Kde chcete, vy, žena, ísť po vodu. Neprinesiete ani polovicu toho, čo iní. Cítila som sa silná a zdravá, hoci prešlo niekoľko dní môjho pobytu vo vagóne. Bola som presvedčená, že prinesiem dve vedrá vody. Možno len trochu menej plné ako ostatní. Vojak uvidiac ma zaváhal, ale ma prepustil.

70 rokov od barbarskej noci

Text: diakon Emil Moravčík
Foto: Archív SVD

Na jar 1950 sa u nás politická situácia začala dramaticky vyvíjať. V nočných hodinách z 13. na 14. apríla prepadli ozbrojené zložky policajtov a milicionárov väčšinu mužských kláštorov na Slovensku i v Čechách a rehoľníkov odviezli do tzv. „sústreďovacích" kláštorov. Na Slovensku bolo takto zlikvidovaných 89 kláštorov a z nich odvlečených 740 rehoľníkov. V rámci celej republiky, teda Slovenska a Čiech, bolo zlikvidovaných 230 mužských kláštorov a 2192 internovaných rehoľníkov. V lete zlikvidovali 720 ženských kláštorov, odvliekli 10 660 rehoľníčok. Za obeť aprílovej akcie padol aj náš Misijný dom v Spišskom Štiavniku.
Aj keď sa tieto prepady kláštorov vykonávali v najväčšej tajnosti, nemohli pritom ujsť pozornosti obyvateľom blízkeho okolia kláštorov.

Do vyľudnených kláštorov sa vrútili zmocnenci s komandom a vyrabovali obývacie priestory, aby pre seba nakradli všetko, čo nebolo priklincované.

Misijný dom Matky Božej v Nitre

Po tejto prvej vlne razií v kláštoroch aj my v Nitre sme sa začali intenzívne pripravovať na odchod. Starším členom komunity kúpili predstavení baganče. Ja som pátrovi Štefanovi Bošanskému odniesol domov nejaké knihy a písomnosti, a potom som sa rozlúčil s rodinou. Moja drahá mamička vtedy žialila oveľa viac, ako keď sa lúčila s dcérou Júliou a synom Jozefom, ktorých vyprevádzala do zámorských misií. Bolo to všetko umocnené veľkou neistotou a obavou o budúcnosť.

Polnočný budíček

O polnoci z 3. na 4. mája 1950 zabúchali na dvere Misijného domu Matky Božej v Nitre zástupcovia štátnej moci a žiadali v mene zákona otvoriť. Najprv zaistili rektora domu P. Jozefa Škodu. Potom okolo stovky uniformovaných policajtov a milicionárov ozbrojených samopalmi sa rozbehlo po chodbách, aby vyburcovali zo spánku všetkých obyvateľov domu. Podľa pokynov sme sa zišli v jedálni, kde nám obetavé sestričky kuchárky pripravili potravinové balíčky na cestu do neznáma. Od veliteľa prepadovej posádky sme dostali časový limit, myslím 20 minút, na zbalenie osobných vecí a nástup pred vrátnicu.

My sme si šeptom povedali, že pôjdeme sa najskôr pomodliť do kostola. Keď sa o tomto úmysle dozvedeli policajti, chceli nám v tom násilne zabrániť. No my sme sa nedali, do kostola sme sa dostali. V tichosti sme prijali Eucharistiu ako „viatikum" a potom organista zaintonoval pieseň na rozlúčku „Neopúšťaj nás, neopúšťaj nás. Matka, neopúšťaj nás!" Tento spev mohutne vydávaný z hrdiel bezbranných mužov počuli aj tamojší občania, ktorí obďaleč sledovali tento náš nanútený exodus.

Deport

Medzitým už ozbrojené zložky policajtov a milicionárov vytvorili kordón od kostola až k autobusom, ktoré stáli pripravené pod briežkom kalvárie. Nastúpili sme neorganizovane do troch autobusov v počte 120 členov rehoľnej komunity. Táto minikolóna autobusov prechádzala aj popred môj rodný dom v Mlynárciach. Podarilo sa mi cez okno autobusu vyhodiť do dvora balíček fotografií. Hoci nad našimi hlavami visela otázka „kam nás vezú", nálada bola optimistická. Sme v Božích rukách, a preto sa nemáme čoho báť, aj keby nás odviezli na Sibír. Noc v autobuse prebehla len s jednou malou prestávkou na Považí.

Okolo obeda sme zastali celí utrmácaní pred bránami redemptoristického kláštora v Podolínci. V tú noc odviezli ešte 73 verbistov zo zoborského kláštora.

Koncentračný kláštor v Podolínci

Privítala nás skupina ozbrojených žandárov a štekot vlčiakov. Na veľké prekvapenie stretli sme sa so spolubratmi zo Spišského Štiavnika. Okrem nich tu boli saleziáni, redemptoristi a neskôr priviezli z Jasova hromadu jezuitov. Ubytovali nás v celách po10-tich a viac. V niektorých celách bolo viac nocľažníkov ako postelí. Miesto kúpeľne bol len jeden vodovodný kohútik s výlevkou na chodbe. Podmienky veľkého lágru nám pripomínali múry a ploty s ostnatými drôtmi, s piatimi strážnymi vežami opatrenými reflektormi. K výbave ozbrojenej posádky patrili ešte dva ľahké guľomety. Takto bol kláštor zmenený na opravdivý koncentrák.

V máji 1950 bol počet rehoľníkov ubytovaných v tomto koncentračnom

- Dr. Karol Kmeťko posiela v r. 1948 prvých misionárov do misií
- Od roku 1950 rehoľa na dlhý čas nemohla pôsobiť oficiálne
- Kláštor redemptoristov v Podolínci. Komunistická moc ho urobila sústreďovacím táborom pre rehoľníkov počas „Barbarskej noci" a v roku 1989 ho zanechala v dezolátnom stave
- Pamätník na dvore kláštora v Podolínci

kláštore nasledovný: jezuiti 134, saleziáni 225, verbisti 122, redemptoristi 33, tešitelia 19, baziliáni 8, minoriti 4, premonštráti 3, milosrdní bratia 3 a dominikáni 2. Spolu: 553. Táto štatistika nebola konečná (pohyb obyvateľov v tomto koncentráku). Autor knihy „Zápisky spoza mreží" salezián Ernest Macák uvádza počet internovaných rehoľníkov 654.

Zmocnencom tohto koncentráku bol Roman Grígeľ. Tento mal pod sebou organizačných vedúcich Jána Turanského, predtým väzenského dozorcu z Leopoldova, Mira Veselého a Michala Rodáka. Jezuitom komandoval dozorca Ladislav Špeďuk. Títo „bachari" boli naši noví predstavení a aj policajti, ktorí nás strážili vo dne a v noci. Ich pričinením vládol tu teror, nástupy, arogancia, cynizmus, a ešte k tomu mizerná strava. Podávanie obedov trvalo od 11:30 do 14:30 hod. Neboli dovolené nijaké kontakty so svetom, ani písať rodičom, či dostávať listy alebo balíky. Tieto obmedzenia boli neskôr pod tlakom kritiky zmiernené, takže sa mohli dostávať balíky potravín a prijímať návštevy. To všetko bolo podrobené prísnej kontrole.

Vo všedný deň ráno bola slúžená v kláštornom kostole jedna svätá omša pri hlavnom oltári pre všetkých. Okrem toho kňazi mali možnosť slúžiť sv. omše pri piatich bočných oltároch. Cez deň sme sa zamestnávali na dvore napríklad tak, že sme prenášali skládku dreva z jednej strany na druhú, aby sme to potom na druhý deň mohli zopakovať opačne. Pre zmenu našla sa aj práca v záhrade a pri upratovaní zanedbanej a zaprášenej povaly.

Jedného dňa prišiel medzi nás dozorca a zbadal, že jeden páter sa modlí breviár. Pristúpil k nemu, vytrhol mu ho z rúk a osopil sa ešte surovo na neho, že nepracuje. Aký osud stihol breviár, nikto nevie.

Doslova otravné a ponižujúce boli každý deň sčítacie nástupy na štvorcovom dvore, ako v nacistických koncentračných táboroch. Na sviatok Nanebovstúpenia Pána museli sme stáť na „apelplaci" štyri hodiny. Na staručkého pátra sa dozorca oboril: „Keď nebudeš poriadne stáť, tak ti takú vrazím, že vyletíš na prvé poschodie."

54-ročný redemptorista páter Kliment Augustín trpel na ľadvinové kamene. Lekár, ktorý sem prišiel na prehliadku, dal mu odporúčanie na hospitalizáciu. Raz keď dostal bolestivý záchvat, prišiel skrúcajúci sa do kancelárie dozorcu Rodáka s prosbou, aby ho pustil do nemocnice, odvolávajúc sa pritom na lekára. Ten ho vyhodil z kancelárie a povedal: „O tom, či pôjdete do nemocnice, rozhodujem ja," a nepustil ho.

Redemptoristický páter Jozef Bednárik /29 r./ dostal telefonickú správu, že mu zomrel otec. Na pohreb ho nepustili s odôvodnením: „Čo by ste tam robili? Už aj tak mu nepomôžete." Inokedy akási dobrá duša z Podolínca doniesla na vrátnicu päť litrov mlieka pre chorľavých na TBC. Dozorca tábora dal toto mlieko vlčiakom. Pre neho tieto šelmy boli dôležitejšie ako ľudia.

Úteky

Napriek striktným väzenským opatreniam podarilo sa niektorým odvážlivcom utiecť. Prvým bol tešiteľ Hieroným Havlovič /34 r./ Toho v noci spustili z poschodia ako po lane pomocou zviazaných posteľných plachiet. Ďalší ušli bohoslovci od verbistov Bakoš /24 r./ a Magdolen /22 r./. O niekoľko dní sa vrátili, aby dozorcovi Michalovi Rodákovi odovzdali list zo Slovenského úradu pre veci cirkevné. Po krátkom výsluchu ich zavreli do kôlne s náradím.

Ďalším utečencom bol verbista páter Jozef Baran. Tomu za bieleho

›››

• Nitra – Kalvária v r. 1948. Život pred Barbarskou nocou bol veľmi pokojný a misijný duch v spolupráci s veriacimi prekvital

dňa pomohol preliezť dva a pol metra vysoký múr jeden silný fráter. O nejaký čas sa tento odvážny páter ozval z rozhlasu „Slobodná Európa" v Mníchove. Pátra Barana zakrátko nasledoval salezián Andrej Šandor, básnickým menom Gorazd Zvonický /37 r./ a verbista páter Babin /29 r./.

O útek sa pokúsil aj hlavný skupinár a najväčší rebelant, verbista páter Ján Krasňanský /37 r./. Keď sa šťastlivo ocitol na slobode, ukryl sa v lese v Slovenskom raji. Tu žil 6 mesiacov ako pustovník. Začiatkom októbra 1951 ho príslušníci tajnej polície vysledili a poslali na súd do Bratislavy, kde ho odsúdili na 5 rokov väzenia. Po amnestii bol po 3 rokoch prepustený na slobodu.

Na dobrodružný výlet sa odhodlal salezián don Ernest Macák /30 r./. V júli 1950 tajne opustil koncentračný kláštor, aby zmapoval situáciu vonku: čo sa stalo s juniormi rehoľných spoločností, ktorých koncom mája vysťahovali z Podolínca a čo je s rehoľníkmi v Pezinku a v Báči. S nami sa skontaktoval už na brigáde na Priehrade mládeže. Po týždni putovania sa tajne vrátil do lágra.

Čo k tomu dodať? Internačné kláštory možno porovnať s istými odchýlkami s nacistickými koncentračnými tábormi. Jedno však mali spoločné – obmedzovanie slobody a ponižovanie ľudskej dôstojnosti. Do týchto kláštorov zatvárali rehoľníkov bez obvinenia, a preto i bez možnosti obhajoby. Internácia nikdy nebola zdôvodnená ani časovo obmedzená. Korešpondencia podliehala cenzúre natoľko, že napríklad provinciálovi jezuitov Srnovi nedoručili oznámenie o smrti jeho otca.

Šialené barbarstvo

Do vyľudnených kláštorov sa vrútili zmocnenci s komandom a vyrabovali obývacie priestory, aby pre seba nakradli všetko, čo nebolo priklincované. Po nich prišli ďalší súdruhovia z oblasti kultúry, a tí rozhodli o osude biblioték, obrazov a iných vzácnych artefaktov. Tak sa tony kníh ocitli na dvoroch kláštorov. K nim pristavili traktory s vlečkami, do ktorých ich vidlami nahadzovali a odvážali do šrotu.

Represívna funkcia výkonnej moci totalitného štátu postupne spustila mechanizmus likvidácie všetkého, čo pripomínalo kresťanstvo. Priamy účastník týchto represálií jezuita Ján Chryzostom Korec v knihe „Od barbarskej noci" napísal toto: „Noc ojedinelá za tisíc rokov kresťanstva na Slovensku a v Čechách. Noc, v ktorej naši vlastní ľudia, pohŕdajúc dejinami, vykonali to, čo neprišlo na myseľ ani Tatárom, ani tureckému panstvu, ani nikomu inému v predlhých dejinách nášho ľudu a národa. Noc, ktorá zostane navždy najtemnejšou, najbarbarskejšou nocou, a to pre neslýchaný čin proti tisícom rehoľníkov, ale aj pre neslýchaný čin, ktorý sa tým spáchal proti kultúre a duchovnosti nášho národa."

Prvá Cirkev v Antiochii

Text: Ján M.
Foto: Archív SVD

Antiochia sa nachádza na území dnešného Turecka v blízkosti hranice so Sýriou. V čase, kedy žil Pavol, bola metropolou Orientu s tristotisíc obyvateľmi, v poradí tretie mesto Rímskej ríše po Ríme a Alexandrii. Sídlil tu cisársky legát a miestodržiteľ, ktorý mal vládnu moc nad celým východom Rímskej ríše. Tu sa razili aj rímske mince s cisárovým obrazom. Keď sa Ježiš pýtal farizejov: „Čí je to obraz?" držal v rukách s vysokou pravdepodobnosťou mincu razenú v Antiochii.

Obyvateľstvo Antiochie bolo pestrou miešaninou národov. Historik Jozef Flavius píše: „Bol tu na slová skúpy Riman, nasýtený pýchou na svoju svetovládu. Bol tu Grék alebo Pologrék, zjemnený zmyselný človek, ktorý už dávno stratil vieru vo svojich starých bohov. Bol tu domorodý, ale prispôsobivý a poddajný Sýrčan, tvoriaci nižšie ľudové vrstvy v predmestiach. A oddelene od týchto – s hrdým nárokom, že len on je miláčikom Najvyššieho – stál Žid."

Prví kresťania neprišli do Antiochie plánovanými misijnými cestami, ale v čase prvých prenasledovaní Cirkvi. Čítame: „Tí, čo sa rozpŕchli pred súžením, ktoré nastalo za Štefana, došli až do Fenície, na Cyprus a do Antiochie, ale nikomu neohlasovali slovo, iba Židom." (Sk 11,19) Máme tu zmienku, že evanjelium bolo pôvodne ohlasované iba Židom.

Treba vedieť, že Žid z Jeruzalema sa vždy s pohŕdaním pozeral na Žida žijúceho mimo Palestíny. Lebo Žid žijúci v okolitom pohanskom svete sa ľahšie dokázal prispôsobiť vplyvom prostredia, a tak častokrát strácal vieru i vedomie príslušnosti k svojmu národu. Preto ortodoxní Židia odjakživa neradi videli svojich súkmeňovcov mimo územia Svätej zeme.

Okrem Židov žili v Antiochii aj prozelyti a poloprozelyti. Prozelyti neboli Židia, ale tým, že sa podrobili obriezke a prijali mojžišovský zákon, boli prijatí do synagógy. Poloprozelyti boli sympatizantmi židovského náboženstva, tzv. „ctiteľmi Boha", ktorí odmietli pohanstvo a prijali vieru v jediného Boha, ale nedali sa obrezať v súlade s mojžišovským zákonom.

Úloha Barnabáša

Prvým organizátorom kresťanskej komunity v Antiochii s poverením od Cirkvi v Jeruzaleme bol Barnabáš. Dobre vnímal, ako Židia, ktorí sem prišli z Jeruzalema, žiadali striktné dodržiavanie mojžišovského zákona a obriezku. Naopak - Židia, ktorí v pohanskom svete žili v diaspóre, boli k tejto otázke benevolentnejší. Otázka obriezky a platnosti mojžišovského zákona rozdeľovala prvú Cirkev. Tento ťažký problém zanechal Majster svojej Cirkvi ako dedičstvo a bolo treba ho riešiť. Barnabáš nemal vzdelanie, aby si so spomínaným dogmatickým sporom poradil. Ale spomenul si na človeka, ktorý by si s tým mohol dať rady. Bol ním vzdelaný farizej Pavol žijúci zabudnutým životom v Tarze.

Barnabáš ho vyhľadal a priviedol do Antiochie. Pavlova hodina nadišla. Bol v plnej mužnej sile. Nastal vari najšťastnejší rok v jeho živote. Básnik hovorí: „Vznášalo sa nad ním čosi ako nežný vánok Ježišovho prvého galilejského roku verejného účinkovania, čosi z jemnej sviežosti prvej lásky a z tymiánovej vône, aká sa zvyčajne vznáša nad prvým pôsobiskom novokňaza. Nebolo tu ešte nijakej stopy po strnulosti, rutine, úzkoprsosti, všetko bolo šírošíre a veľkorysé. Vanutie Ducha Svätého rezko zdúvalo plachty a radostne hnalo loďku."

A ďalej si tento istý autor predstavuje: „V meste sedávali zajatci pohanskej kultúry, ktorí cítili vnútornú clivosť po akomsi vyššom svete a so žiariacimi očami načúvali, keď Pavol hovoril o vznešenom Božom Synovi.

V noci zo soboty na nedeľu sa mnohí schádzali na obetnú bohoslužbu a slávnosť Pánovej večere. Podľa Ježišovho príkladu a židovskej sobotnej obyčaje sa najprv konali „hody lásky" - agapé. Veď Orientálcov nič tak vrúcne nespája ako spoločné stolovanie. Agapé ľudsky upevňovalo vzájomné spoločenstvo a Eucharistia, ktorá nasledovala potom, ho zasa spájala duchovne. Z tejto slávnosti potom žila obec celý týždeň!

Sloboda v Kristovi

A aký skvele slobodný bol tento Pavol! Predtým chodievali do synagógy a žili podľa mojžišovských zákonov. Stále len počúvali: „Toto nerob!" „Tohto sa nedotýkaj!" Všetko bolo „čisté" alebo „nečisté". Ťažko bolo prijať pozvanie od pohanských priateľov, lebo človek nikdy nevedel, či nebudú podávať bravčovinu alebo tučného úhora. Nemohli slobodne kúpiť mäso, veď mohlo byť predtým obetované modlám, ani hydinu, ak nebola celkom bez krvi! A Pavol

vravieval, že Kristova smrť všetkých oslobodila od ťarchy Starého zákona!"

Aj vďaka slobode, ktorú odhalil Pavol, sa Kristovo meno v Antiochii šírilo. Samotní apoštoli Pavol a Barnabáš stáli udivení pred expanzívnou hnacou silou „horčičného semienka" evanjelia, ktoré sa ujímalo na tejto pohanskej pôde. Tu, v Antiochii, boli Ježišovi nasledovníci po prvý raz nazvaní kresťanmi.

Cirkev, ktorá tu vznikla, bola úplne iná, ako prvá Cirkev v Jeruzaleme. Čítame o nej: „V antiochijskej cirkvi boli prorokmi a učiteľmi Barnabáš, Simeon, ktorého volali Niger, Lucius z Cyrény, Manaen, ktorý bol vychovaný s tetrarchom Herodesom, a Šavol." (Sk 13,1) Bola teda veľmi pestrofarebná – prímenie Niger naznačuje na černocha, rovnako Lucius bol pôvodom z africkej Cyrény. Neboli to už len jednoduchí rybári z Galiley – farizej Šavol bol veľkým učencom doby a Manaen, ktorý bol vychovaný s Herodesom, bol reprezentantom vysokých spoločenských vrstiev. Antiochijská Cirkev bola teda zmesou mnohých národov a národností i každej spoločenskej triedy. Cirkev, kde sa nikto nemusel cítiť cudzincom.

Centrum Cirkvi sa presunulo z Jeruzalema do Antiochie

A ešte neskôr do Ríma. Jeruzalem ostával stále klenotom najposvätnejších tradícií, ale hierarchicky klesol na biskupské mesto. Naproti tomu Antiochia sa stala mestom svetovej otvorenosti, odkiaľ sa rozšírilo evanjelium do mnohých krajín. Bolo ešte len pätnásť rokov po Ježišovej smrti a už v blízkosti Antiochie pozdĺž pobrežia existoval celý rad novozaložených kresťanských zborov. Tu, v Antiochii, sa začínajú aj Pavlove misijné cesty. Jeruzalem uznal dielo Ducha Svätého v tejto novej cirkevnej obci.

Spracované podľa:
Po stopách sv. Pavla s o. Majerníkom;
František Trstenský: Život apoštola Pavla; Jozef Holzner: Svätý Pavol

Dobre sa oblečte, už sa nevrátite!

Text spracoval: P. Martin Štefanec SVD
Foto: P. Martin Štefanec SVD

P. Pavol Uličný SVD

Svedectvo pátra Uličného SVD, ktorý prežil barbarskú noc, zachytil Martin Štefanec vo videu k filmu Barbarská noc u verbistov. Z rozhovoru vyberáme nasledujúci opis udalostí, keď P. Pavol Uličný bol nedobrovoľne vzatý do sústreďovacieho tábora v Podolínci.

Počas barbarskej noci som bol ako bohoslovec v Misijnom dome v Nitre. Keď pre nás prišli, vypli hlavné svetlo. Všetci sme museli ísť na vrátnicu s dokladmi. Bol som vtedy nachladnutý, a tak som sa ešte vrátil na poschodie, lebo som si zabudol občiansky preukaz. Keď som ho hľadal v skrini, príslušník Zboru národnej bezpečnosti (ZNB) videl, ako kašlem, tak mi povedal: „Dobre sa oblečte, už sa nevrátite." A tak som zobral z postele prikrývku – deku a obul som si teplé topánky. To bola jediná prikrývka, ktorú sme mali šiesti ľudia v Podolínci (v sústreďovacom tábore). Do Podolínca sme prišli tak, že autobusy mali zalepené okná. V každom autobuse bolo 60 rehoľníkov a 30 ozbrojených mužov – milicionárov. Pri šoférovi sedel jeden ozbrojený muž s mapou v ruke, ktorý mu ukazoval, kadiaľ má ísť a kde má odbočiť. Tak sme sa dostali až do Podolínca. V Podolínci už predtým bolo rozhodnuté a vyhlásené, že nikto nesmie vychádzať z tábora. Vypli svetlá v celom meste. To ale netušili, že si pobúrili ľud, lebo a vlastne signalizovali: „Nechoďte spať, niečo sa bude robiť." V tú noc bolo v Podolínci vyše 1000 rehoľníkov. Poslední prišli tešitelia zo Zlatých Moraviec. Zažil som tam ešte jednu zvláštnu záležitosť. Gréckokatolíckeho biskupa v USA Mons. Rusnáka priviezli úplne posledného. Pretože bol americký občan, nechcel odovzdať doklady. Násilne mu ich zobrali. My sme boli ubytovaní šiesti v jednej izbe. To bola malá izbička, nevykurovaná, ktorá sa normálne používala iba v letnom období. Posteľ sme si dali doprostred izby. Traja a traja sme si posadali a chrbtami sme sa hriali. Mojou dekou, ktorú sme si posúvali, sme si zohrievali nohy a ako-tak sme prečkali do rána. Ráno nám zobrali aj túto posteľ a potom sme spali na zemi na slame.

Pokiaľ sa týka Podolínca, na rohoch ohrady boli guľomety. Bola prítomná trojvrstvová ochrana. „ZNB-ácі", milícia a vojaci. V záhrade bolo 12 policajných psov, a takto nás všetkých strážili. Situácia bola pre nás veľmi nepriaznivá, ale strácala sa v neznámu, pretože triedením a kádrovaním stále odosielali rehoľníkov rôznymi smermi do pracovných táborov. Ja som sa dostal najprv do Báču a potom do Čiech, kde som pracoval v rôznych útvaroch a okolnostiach. Najťažšie to bolo v Brdských lesoch. Je to asi 70 km juhovýchodne od Prahy. Tam armáda zabrala 40 ha lesa a tajne sa tam stavali vojenské objekty, pravdepodobne muničné sklady. Tam to bolo kruté, veľmi kruté.

• P. Pavol Uličný SVD sa napriek všetkému nevzdal a v roku 1975 bol konečne vysvätený za kňaza

Kníhkupectvo Verbum

TEL: 037/7769420; FAX: 037/7769437;
MAIL: VERBUM@SVD.SK

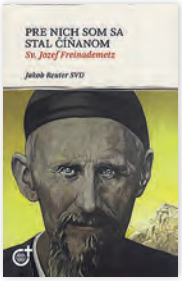

Pre nich som sa stal Číňanom
Jakob Reuter SVD
Krátky životopisný obraz o povolaní Jozefa Freinademetza v ďalekých končinách Číny.
Ku knihe je audio CD s nahrávkou, novéna k sv Jozefovi a ďalšie modlitby.
80 strán, cena: 3,50 EUR

Ako budovať pozitívne vzťahy
Len Kofler
S vodcom, akým je páter Len, strach z neznámeho a skúsenosť bolesti z minulosti postupne ustupuje radostnému očakávaniu z novo nájdenej slobody, ktorá je ovocím sebaprijatia.
148 strán, cena: 7,00 EUR

Pracuj s tým, čo máš
Milan Bubák SVD
Páter Bubák ponúka nedeľné príhovory z Vatikánskeho rádia II. Ide o kázne na liturgický cyklus A. Kniha kázní má prílohu audio CD so zvukovými nahrávkami kázní.
216 strán, cena: 7,50 EUR

Hojenie zranených vzťahov
Martin Padovani
Kniha sa zaoberá viacerými stránkami ľudských vzťahov, v prvom rade vzťahov úzkych a osobných, a usiluje sa podať potrebné informácie, aby tieto vzťahy mohli v dnešnom svete prežiť a rásť.
191 strán, cena: 6,30 EUR

Závislosť a milosť
Gerald G. May
Táto jedinečná kniha svojim čitateľom ponúka inšpiráciou a nádejou naplnenú víziu pre tých, ktorí túžia trochu poodhaliť závoj tajomstva kto a čo naozaj sú.
283 strán, cena: 8,00 EUR

Božie stopy
Andreas Englisch
Kniha zachytáva príbeh Turínskeho plátna, zjavenie v Guadalupe, zázraky v Lurdoch, Fatime, ako aj vlastný príbeh autora a mnohé iné výnimočné udalosti, ktoré my veriaci nazývame zázraky.
376 strán, cena: 7,50 EUR

Žena zahalená Božími závojmi
Sr. Sixta Mária Kasbauerová SSpS
Životný príbeh spoluzakladateľky misijnej kongregácie Služobníc Ducha Svätého blahoslavenej Márie Heleny Stollenwerkovej.
374 strán, cena: 7,50 EUR

Posolstvo vrchov
Reinhold Stecher
Radosť z prírody a optimizmus biskupa Stechera zapáli každého človeka, ktorý sa chce na svet a prírodu pozerať spolu s Bohom.
Kniha obsahuje fotografie slovenských autorov.
128 strán, cena: 10,00 EUR

Objednávací kupón

Objednávam si záväzne na dobierku uvedené tituly:

počet ks	stručný názov	cena
-		
-		
-		
-		

Meno a priezvisko: **Ulica:**

Mesto, PSČ: **Podpis:** **Tel.:**

Objednávací kupón možno posielať na adresu: Kníhkupectvo VERBUM, Kalvária 3, 949 01 Nitra, tel: 037/7769420; fax: 037/7769437; mail: verbum@svd.sk

Aj my sme chceli zomrieť za Krista

Text: Martina Grochálová
Foto: PMD/Jozef Šelinga

Minulú Veľkú noc sa Srí Lanka ponorila do krvi a sĺz. Na Veľkonočnú nedeľu 21. apríla 2019 bolo v hlavnom meste Kolombo a jeho blízkosti spáchaných šesť samovražedných útokov v dvoch katolíckych a jednom protestantskom chráme, ako aj v troch hoteloch.

Slávnostná svätá omša na Veľkonočnú nedeľu v Kostole sv. Šebastiána v Negombe sa pomaly končila. Krátko pred záverečnou modlitbou okolo 9.30 vošiel bočným vchodom do chrámu mladý, asi 20-ročný muž, ktorý na sebe odpálil bombu.

Radostný veľkonočný jasot sa vzápätí zmenil na kvílenie a vyzdobený kostol na údolie sĺz. Podobná tragédia sa v rovnakom čase odohrala na ďalších piatich miestach. Radikálni moslimovia, ktorí boli jej aktérmi, si dali cieľ, že v priebehu jeden a pol hodiny nechajú na šiestich miestach vybuchnúť 20 bômb.

Pomocná ruka budhistov

Samovražedné útoky si vyžiadali 350 obetí, šesť ľudí zostalo dodnes paralyzovaných, jeden je ešte stále v nemocnici a jedna žena zomrela na následky zranení koncom januára. V Kostole sv. Šebastiána prišlo o život 115 ľudí, ktorých pripomína pamätník pri chráme.

„Po útoku bol celý kostol zdevastovaný. Vtedy prišiel autobus so šesťdesiatimi budhistickými mníchmi a celý kostol vyčistili. A to napriek tomu, že na základe svojich pravidiel nesmú vstúpiť do iného chrámu ako do svojho," opisuje udalosti súčasný farár Manjula Niroshan Fernando (41). Pri identifikácii obetí sa navyše zistilo, že na veľkonočnej bohoslužbe neboli iba kresťania, ale aj budhisti a hinduisti.

Prvý krok k upokojeniu situácie spravil kolombský kardinál Malcolm Ranjith (72), ktorý hneď po útokoch išiel k moslimskému imámovi a uistil ho, že kresťania nebudú prejavovať nenávisť voči moslimom, pretože vedia, že útoky boli dielom radikálov. Zároveň ho požiadal, aby sa už nikdy nič podobné neopakovalo.

„Kardinál je pravý vodca, Boží muž. Vďaka nemu sa podarilo zvládnuť situáciu tak dobre. Podporuje kňazov a udržuje veci pod kontrolou. Na Vianoce i na hody prichádza k ľuďom, ktorých zasiahli útoky, a slávi s nimi svätú omšu. Niektorí ľudia nechcú ísť do kostola, ale kvôli kardinálovi prídu," hovorí otec Manjula.

Pod ochranou Zmŕtvychvstalého

Dnes do kostola v Negombe prichádza ešte viac ľudí ako predtým. S podporou vlády chrám za dva mesiace zrekonštruovali, pričom v ňom na pamiatku tragédie nechali na niektorých miestach poškodené časti steny. Vzácnym artefaktom sa stala socha zmŕtvychvstalého Krista, ktorá bola od Bielej soboty postavená pred oltárom.

Napriek výbuchom zostala celá, len na troch miestach sú na nej tri malé dierky. Pokropená je ľudskou krvou a prilepené sú na nej vlasy obetí. Ľudia považujú za zázrak, že sa socha nerozbila. Umiestnili ju do presklenej vitríny v bočnej kaplnke a chrám sa vďaka nej stáva doslova pútnickým miestom.

„Ľudia nemajú strach chodiť do kostola. Niektorí dokonca hovoria: ‚Prečo sme tu vtedy neboli?! Aj my sme chceli zomrieť za Krista,'" hovorí riaditeľ Pápežských misijných diel na Srí Lanke Basil Rohan (52).

„Máme skúsenosť, že tí, ktorí kráčajú s Pánom, prichádzajú znova do chrámu a čelia tejto situácii, aj keď je to pre nich ťažké. Niektoré rodiny stratili svojich členov a niektorí ľudia zostali úplne sami, takže to nie je pre nich ľahké," dopĺňa negombský farár.

Ľudí podporujú vo farnosti po tragédii nielen duchovne, ale majú pre nich aj psychosociálny program – pomáhajú im nájsť si prácu či začať s podnikaním. „Jeden pán napríklad vlastnil kníhkupectvo, ale teraz ho nemôže prevádzkovať. Pomáhame mu tak, že si k nemu chodia kupovať knihy kňazi. K dispozícii je aj psychiatrická pomoc, pretože mnohí ľudia majú depresie," vymenúva formy podpory miestny farár.

Vo farnosti pripravujú pre týchto ľudí osobitné pobožnosti – každý štvrtok, ktorý je dňom sv. Šebastiána, adoráciu; v sobotu modlitby. Ľudia na ne prichádzajú, pretože to chápu ako spôsob uzdravovania.

Smutná tragédia v tejto mierumilovnej krajine nevyvolala vlnu nenávisti. Naopak, kresťania svojím pokojom ostatných povzbudili a v krajine zaznamenali mnohé obrátenia.

Koronavírus učí, že človek nie je všemohúci

Text: TKKBS
Foto: Archív SVD

Kontakt s druhými ľuďmi je dôležitý tiež pre švajčiarskeho kardinála Kurta Kocha, zodpovedného za ekumenické vzťahy. Kvôli koronavírusu sa musel vzdať cestovania a ako povedal mediálnemu stredisku Švajčiarskej biskupskej konferencie, v Ríme teraz prežíva "trvalý Veľký piatok". Súčasná kríza však podľa neho upozornila na jadro kresťanstva: "Vírus nám ukázal, že nemáme všetko pod kontrolou."

Kardinál Koch bežne trávi na cestách polovicu svojej pracovnej doby, teraz chodí peši z bytu pri Svätopeterskej bazilike do neďalekého úradu. "Nemôžeme viesť dialóg sami so sebou," podotýka. Pandémia však poukázala na medzicirkevnú solidaritu, dodáva, napríklad predstavitelia kresťanských cirkví pozitívne reagovali na spoločnú modlitbu Otčenáš, ktorá minulú stredu ako akýsi "duchovný flash mob" obletela svet.

Súčasná situácia podnecuje k prehodnoteniu životných priorít, uvažuje ďalej kardinál Koch a z teologického pohľadu odkazuje na lisabonské zemetrasenie v roku 1755. Táto prírodná katastrofa radikálne predložila otázku, ktorou sa doteraz západné duchovné dejiny nezaoberali, a síce ako v súvislosti s takýmto utrpením hovoriť o Bohu. Niekdajší profesor dogmatiky v Luzerne kladie v odpovedi dôraz na Ježišov podiel na utrpení, čo je podľa jeho mienky "to najsilnejšie posolstvo, ktoré dnes kresťanstvo môže vydať, a práve v tejto dobe".

Voľný čas, ktorý nám bol darovaný, investujme do modlitby, radí švajčiarsky kardinál, do jeho duševného rozpoloženia sa teraz mieša "smútok, ale aj istota". "Sme v dobrých rukách," upozorňuje kardinál Koch a pripomína veľkonočnú nádej, "v ktorej má smrť predposledné slovo. Posledné, ktoré si Boh vyhradil pre seba, totiž znie: život."

DAROVALI NA MISIE, MISIJNÝ DORAST, MISIJNÉ DOMY

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplať!

Ružencové spoločenstvo v Soblahove 400,-EUR • Odberatelia Hlasov Veľké Uherce 100,-EUR • Ružencové bratstvo Terchová 150 ,-EUR • Bohuznáma Lovce 30,-EUR • Vianočný deviatnik Šuňava 350,-EUR • Čitatelia Hlasov Úľany nad Žitavou 215,-EUR • Odberatelia Posla Modrová 30,-EUR • Odberatelia Posla Modranka 60,-EUR • Odberatelia Hlasov a Posla Valaská Belá 120,-EUR • Bohuznáma Lovce 10,-EUR • Ruža sv. Faustíny Mútne 50,-EUR • Veriaci Bojničky 40,-EUR • MZDSV ružencové bratstvo Považská Bystrica 80,-EUR • Odberatelia hlasov Žabokreky n.N 30,-EUR • Ružencové spoločenstvo Madunice 100,-EUR • Odberatelia Posla a Hlasov Trenčín 20,-EUR • Odberatelia Hlasov Modranka 130,-EUR • Farníci z farnosti Ludrová 40,-EUR • Kolektív lásky Liptovská Teplička 305,-EUR • Členky MZDS Drážovce 20,-EUR • Bohuznáma rodina Lukáčovce pri Nitre 60,-EUR • Odberatelia Hlasov Solčany 73,-EUR • Ružencové bratstvo Spišský Štiavnik 60,-EUR • Odberatelia Posla Popudinské Močidľany 300,-EUR • Ružencové spoločenstvo Žilina 50,-EUR • Misijný klub RFKÚ Varín 100,-EUR • Ruženčiarky Námestovo 120,-EUR • Odberatelia hlasov Čierne pri Čadci 25,-EUR • Odberatelia Hlasov Žabokreky n.N 20,-EUR • Misijní priatelia z farnosti Trenčianske Mitice a Dubodiel 750,-EUR • Odberatelia Hlasov Divina 222,-EUR • Deviatnik „Kto dá prístrešie Sv. rodine“ Hlohovec 150,-EUR • Odberatelia Hlasov Alekšince 40,-EUR • Bohuznáma 20,-EUR • Bohuznáma Rišňovce 100,-EUR • Bohuznáma 30,-EUR • ZKS klub 1 Nitra 72,-EUR • M. Deketová a darcovia Veľké Kostolany 200,-EUR • Odberatelia Hlasov a Posla Mníšek nad Popradom 100,-EUR • Odberatelia Hlasov Ivanka pri Nitre 151,-EUR • p. Urbanová Nitra Chrenová 40,-EUR • p. Muziková Nitra Chrenová 20,-EUR • Rodiny deviatnika Kolta 68,70 EUR • Ružencové bratstvo Rišňovce 110,-EUR • Bohuznáma Golianovo 10,-EUR •

"Vydavateľ časopisu spracúva mnou poskytnuté osobné údaje na účely zasielania predplateného časopisu. Predplatiteľom sa stávam zaplatením určenej sumy. Mám právo požadovať od prevádzkovateľa prístup k poskytnutým osobným údajom, právo na opravu osobných údajov, právo na vymazanie osobných údajov, právo na obmedzenie spracúvania osobných údajov, právo namietať spracúvanie osobných údajov, právo na prenosnosť osobných údajov, právo podať návrh na začatie konania podľa Zákona 18/2018 Z. z.. U prevádzkovateľa nedochádza k profilovaniu. Spracúvanie poskytnutých osobných údajov môže prevádzkovateľ vykonávať aj prostredníctvom ďalšieho sprostredkovateľa. Beriem na vedomie, že moje osobné údaje nebudú poskytnuté iným príjemcom bez môjho súhlasu."

Predplatné na rok 2020 je 12 eur

Číslo účtu Spoločnosť Božieho Slova
IBAN: SK9509000000005029115971
(Slovenská sporiteľňa)

Modlitba k Panne Márii Fatimskej

Keď sa utiekame k tebe, Božia Matka,
ktorá si nám darovala Ježiša-požehnaný
plod tvojho najčistejšieho lona,
Slovo, ktoré sa stalo telom, Vykupiteľa sveta,
osobitne sladko nám znie jeho slovo, ktoré adresoval
tebe a ktorým ťa urobil našou Matkou:
"Žena, hľa tvoj syn!"...Preto, Matka, podobne
ako apoštol Ján
aj my ťa chceme vziať do nášho domu,
aby sme sa od teba učili pripodobniť sa tvojmu Synovi.
Žena, hľa tvoje deti!

Sme tu pred tebou,
aby sme tvojej materinskej starostlivosti zverili
samých seba, Cirkev, celý svet.
Vypros nám u svojho milovaného Syna,
aby nás štedro obdaroval Duchom Svätým,
Duchom pravdy, ktorý je prameňom života.
Prijmi ho pre nás a s nami
ako v prvotnej jeruzalemskej komunite
zídenej v deň Turíc.
Nech Duch otvorí srdcia spravodlivosti a láske,
nech osoby a národy vedie k vzájomnému porozumeniu
a pevnej túžbe po mieri.
Zverujeme ti všetkých ľudí, počnúc najslabšími:
deti, ktoré ešte neprišli na svet,
i tie, ktoré sa narodili v chudobných
a bolestných podmienkach;
mladých, ktorí hľadajú zmysel;
ľudí, ktorí sú bez práce,
aj tých, ktorí trpia hladom a chorobou.
Zverujeme ti zadĺžené rodiny,
starých ľudí, o ktorých sa nik nestará,
i tých, čo sú opustení a bez nádeje.
Ó Matka, ty poznáš bolesti a nádeje Cirkvi a sveta;
pomáhaj svojim deťom v každodenných skúškach,
ktoré život nadelil každému,
a daj, aby vďaka úsiliu všetkých nezvíťazila
tma nad svetlom.
Tebe, Zornica spásy, odovzdávame našu cestu
do nového tisícročia,
aby pod tvojím vedením
všetci objavili Krista, Svetlo sveta a jediného Spasiteľa,
ktorý s Otcom i Duchom Svätým kraľuje na veky vekov.
Amen.

V Ríme 8. októbra 2000

JÁN PAVOL II.

ODOSIELATEĽ:
Spoločnosť Božieho Slova
Misijný dom Matky Božej
949 01 Nitra – Kalvária 3
„D+4“

POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
949 04 NITRA 5